

Fred Apke
Marta Klubowicz

Letní sídlo

(Letnisko)

Překlad:
Jiří Vobecký
(2010)

Osoby:

Reizschneider – velmi známý herec, okolo padesáti let

Wolkowski – jeho stálý jevištní partner, po čtyřicítce

Specht – vlastník továrny na pleny, po padesátce

Spechtová – jeho žena, po čtyřicítce

Margita – sestra paní Spechtové. Trochu mladší.

Dusseldorfová – přítelkyně Špechtové. Po čtyřicítce

Boll – publicista. Po padesátce.

Flapke – dramatik. Před třicítkou.

Carmen – hospodyně. Něco po dvaceti letech.

Místo děje: terasa a zahrada vily nad mořem.

Doba děje: minulé nebo příští léto.

Charakteristiky postav:

Margita

Sarkastická sestra Spechtové, leč sestrou milovaná. Nenávidí svět bohatých lidí, ale je na tomto světě závislá. Svou tvůrčí činnost skrývá. S Reizschneiderem se vzájemně přitahují, ale vzájemně se provokují.

Reizschneider

Slavný herec. Hezký a slušný, leč alkoholik. Je známý i díky řadě svých milostných afér. Na začátku své umělecké dráhy, jako talentovaný mladý člověk hořel láskou k umění, ale rychle se nechal zkorumpovat účinkováním v módních, laciných a bezcenných dílech. V zoufalé touze se rychle obohatit své peníze investoval naivním a nerozumným způsobem. Koupil si restauraci, v níž byl snad jediným stálým hostem. Všechny své peníze utratil. Z důvodu alkoholismu byl zbaven své role v populárním televizním seriálu.

Wolkowski

Důvěrný Reizschneiderův přítel, prakticky jeho druhá „Matka“, ale nikoli životní partner, protože Reizschneider není gay. Po dlouhá léta jeho stálý jevištní partner i součást nerozlučné televizní dvojice. Pro svět jsou ztraceni a ztratili se sami v sobě. Stará se o svého přítele a pokouší se jej zbavit závislosti na alkoholu.

Spechtová

Další v řadě z mladých manželek pana Spechta. Díky nudě se věnuje umění. Zaplatila si soukromého učitele literatury, touží se dostat do „velkého světa“, ovšem přeceňuje svoje intelektuální schopnosti.

Specht

Velmi úspěšný podnikatel. Pochází z chudé rodiny a velmi často to všem připomíná. Je moudrý, inteligentní, ale ne příliš vzdělaný. Společnost ho často přerůstá nebo na něj útočí. Utíká z reality. Snaží se hrát golf a přitom jej upřímně nenávidí, ale přesto jej hraje, protože je to módní. Smrtelně se nudí – trávit dovolenou jej naplňuje odporem. Zoufale a neustále se snaží nějak zabavit.

Boll

Domýšlivý publicista „odstřelovač“. Prochází se s knihou v ruce a neustále všechny vtahuje do absurdních diskusí. Cítí se jako intelektuální velikán. Přátelí se pouze s Flapkem, který je asi tak na stejné intelektuální úrovni. Bojuje s Reizschneiderem o přízeň paní Spechtové. Nabízí své kvality, ale dostává košem. Neustále kritizuje odporný kapitalismus, z něhož ovšem sám těží jak se dá. Píše rovněž divadelní kritiky.

Flapke

Mladý a nezdolný, ale přitom i citlivý dramatik. Žije snobským uměleckým životem. Trpí z důvodů zla na zemi, cítí se být buřičem, ale kromě toho, že mele hubou, nedělá vůbec nic. (Dosáhl už i jednoho úspěchu u kritiky, tedy u Bolla.) Nechce souhlasit s obsazením Reizschneidera a Wolkowského do jeho vlastní divadelní hry, protože jsou už oba „staří a vyhaslí“. Ale díky Bollovým radám musí spolknout hořkou slinu. Jeho divadelní hry jsou upovídané a módně kýčovitě.

Dusseldorfová

Exaltovaná přítelkyně paní Spechtové. Všechny obtěžuje. Voda, která číhá na novou oběť. Všechny unavuje vychvalováním svého zemřelého muže až do nebes. Je hladová po milostných prožitcích. Pozorně sleduje začátek flirtu své přítelkyně z Reizschneiderem a celou dobu jim chce být nablízku. Podráží Bolla, kterého tím velmi dráždí. Ovšem Boll, když dostane od Spechtové košem, s ní nakonec rád skočí do postele.

Carmen

Hospodyně. Mladá, hezká, inteligentní a zdvořilá.

Horní část scény představuje zadní část stěny letního sídla manželů Spechtových, která je obrácena směrem k moři. Na pravé i na levé straně jsou cestičky, z nichž jedna vede k bazénu a druhá do garáže. Zadní část domu je prosklená. Přes posuvné dveře je vidět interiér domu. V prvním patře je balkón, který přiléhá k pokojům pro hosty. Na terase, která se nachází před celým prostranstvím před domem stojí lehátka, slunečníky a přenosné stolky. Vlevo vepředu stojí stůl, kde se letní hosté občerstvují zákusky a ledovými nápoji. Na levé straně terasy je kýčovitě postavený plot, neodolatelně imitující antický stavební styl. Malá, zanedbaná zahrada s několika keříky přechází do druhé terasy, na níž jako jediný kus nábytku stojí houpačka v hollywoodském stylu. Tato terasa končí zdí, která odděluje zahradu od pláže. Stačí jen tři schody a vchází se do moře.

První akt

(Margita stojí na horní terase s malou kamerou v ruce a natáčí si moře. Spechtová odpočívá na lehátku a pokouší se číst. Vedle ní stojí stůl knížek. Margita švenkuje kamerou na Spechtovou.)

Spechtová: Nech toho. Nejsem namalovaná.

Margita: A to tě právě dělá zajímavou.

(Ticho.)

Spechtová: Dobře, že jsi tady. Určitě se nějak domluvíme.

Margita: Určitě. Těším se na stáří.

Spechtová: Ještě tak stará nejsem.

Margita: Ale já ano, a přitom jsem mladší.

Spechtová: To je tvůj problém.

(Specht přichází do zahrady.)

Margita: Dobrý den, pane Gerharde.

Specht: Dobrý.

(Margita vchází do domu.)

Spechtová: Co se děje? Cítíš se dobře?

Specht: *(Téměř bez hlasu.)* Skvěle. Úplně fantasticky...

Spechtová: Utkání už skončilo?

Specht: Ta tvoje kamarádka mě dostihla.

Spechtová: Snaží se být na tebe milá.

Specht: Hodně je jich na mě milých.

Spechtová: Gerharde, mohla bych ti něco říct?

Specht: Moc tě o to prosím.

Spechtová: V těch džínách vypadáš dost blbě.

Specht: Jsem na dovolené.

Spechtová: A kromě toho – máme hosty.

Specht: Jsem na dovolené!

Spechtová: Miláčku, prosím tě. Převleč se.

Specht: Ano. Protože jsem na dovolené!

(Ticho.)

Spechtová: Nechtěl by ses projet svým novým autem? Hm?

Specht: Nefunguje mi GPS. Nemám chuť jezdit s tou pokaženou hajtrou. To mi poněkud bere humor.

Spechtová: Ty máš ale kousavý humor.

Specht: (*Důrazně.*) Tak dobře! Jen abys to věděla! Je tu moc lidí. Celý den slyším jenom: Dobrý den – dobrý večer – dobrou chuť – přejete si něco – mohu pro vás něco udělat – mohl byste? A teď mají přijet ještě nějakí dva noví... To jsou skvělé perspektivy. To mi dělá opravdu dobrou náladu!

Spechtová: Gerharde, prosím tě, dej se dohromady. Ten projekt je pro mě velmi důležitý.

Specht: Pro mě je velmi drahý.

Spechtová: Už dlouho jsem se necítila tak dobře.

Specht: No, když je to pro tebe tak důležité... Jestli se budeš cítit líp – a hlavně tě zase nebude bolet hlava...

Spechtová: Právě teď se cítím velmi dobře.

Specht: To znamená, že ty peníze jsou investované velmi dobře. Co to čteš?

Spechtová: Dostojevského.

Specht: A co? Je to zábavné?

Spechtová: Deprimující.

Specht: Tak proč čteš takové blbosti?

Spechtová: Jaké blbosti?

Specht: Myslel jsem, že se cítíš velmi dobře?

Spechtová: To je klasika.

Specht: Co bych měl mít z klasiky, když mi po ní bude ještě hůř?

Spechtová: Aspoň bys udělal něco pro sebe a nebloumal bez cíle sem a tam.

Specht: Jsem na dovolené!

(*Ticho.*)

Spechtová: Tak si jdi zahrát golf. Hm?

Specht: Tak to ne... tam chodí sem a tam takové týpky, jako jsem já.

Spechtová: Chodí sem a tam? Sem a tam? Takové týpky?

Specht: Tobě se nelíbí, jak mluvím?! Bohužel jsem neměl čas na vzdělání.

Spechtová: Ano, já vím. Tvůj ubohý otec byl jenom chudým truhlářem, který byl mrzákem a nemohl hýbat levou rukou... A jen tak tak dokázal uživit rodinu.

Specht: Ano...

Spechtová: A počátečním kapitálem do tvého podnikání byly snubní prstýnky tvých rodičů.

Specht: Přesně tak. A jenom díky tomu tu můžeš ležet v nových šatech, protože já jsem kdysi prodal snubní prstýnky svých rodičů. A kdybych je neprodal, tak by ses válela ve vile nad mořem v nových šatech – s někým úplně jiným.

(Spechtová zavírá knížku.)

Spechtová: To myslíš vážně?!

Specht: *(Téměř šeptem.)* Ne. Samozřejmě, že ne. Vždyť tě přece miluju. Miluju tě. Miluju tě. Miluju tě.

Spechtová: S takovými slovy je potřeba zacházet velmi opatrně.

Specht: Občas je dobré je opakovat.

(Dussendorfová vychází z domu.)

Tak vidíš. A to jsem chtěl být sám.

Spechtová: Takže mám odejít, je to tak?

Specht: Prosím tě, nech toho. Já to pro tebe udělám. – Ach, Lydie, moc bych si přál na dnešní oběd biftek...

Spechtová: Tak budou biftečky, miláčku.

Specht: Aspoň to bude něco, na co se budu moct těšit.

Spechtová: A dělej něco. Prostě už konečně něco dělej. Ano?

Specht: Budu něco dělat. Něco udělám.

(Odklidí se vlevo za dům.)

Dussendorfová: Co mu je?

Spechtová: Srdeční problémy.

Dussendorfová: Měli jste nějakou vzrušující rozmluvu?

Spechtová: Chybí mu práce ve firmě.

Dusseldorfová: Můj manžel umřel přímo ve firmě. Ve tři v noci. Dneska je moc hezky. Díky tomu jsem hezká i já. Děkuji ti za to, že tu můžu být.

Spechtová: Patříš do rodiny.

(Dusseldorfová mává rukama.)

Dusseldorfová: Podívej! Pan Boll!!! Hú! Hú! Hú!

Spechtová: Opravdu se chováš, jako usedlá důchodkyně.

Dusseldorfová: Každý má tolik let, na kolik se cítí. Viděla jsi jeho ruce? Takové úzké a štíhlé...

Spechtová: Příliš malé. Ve srovnání s jeho hlavou...

(Jde ke stolku a jako křeček si nacpe ústa nějakými zákusky. Ještě jednou mává.)

Dusseldorfová: Škoda, bohužel, to je tvoje teritorium.

Spechtová: Miluji svého muže.

Dusseldorfová: Promiň, já jsem zapoměla.

(Dusseldorfová si chce nacpat do úst další zákusek.)

Spechtová: Kolik dneska vážíš?

Dusseldorfová: Osmdesát pět.

Spechtová: Včera jsi vážila jenom osmdesát čtyři.

(Dusseldorfová si nakládá další zákusky.)

Dusseldorfová: Víš, to je tak těžké zůstat samotná. Kdy čekáš pana Reizschneidera?

Spechtová: Kolem poledne.

Dusseldorfová: Ty nejsi nervózní?

Spechtová: Jediné, co mě znervózňuje, jsi ty.

(Dole u zdi se objevuje Boll a myslí si, že poslední slova jsou řečena právě o něm.)

Dusseldorfová: Máš o něho zájem?

Spechtová: Ten pán je velkým umělcem.

Dusseldorfová: Takového najdeš v každé dědině.

Boll: Přeji všem dobrý den. Jediné, co by mohlo překonat krásu dnešního rána, je...

Spechtová: Krása, která vyzáruje z nás. Ano, ano.

(Spechtová zívne.)

Boll: Ano... něco takového jsem chtěl říct.

(Máchně svými vlasy, které připomínají koňský ocas, a pak si je znovu upraví.)

Dusseldorfová: Váš projekt jde rychle kupředu?

Boll: S panem Flapkem chodíme po pláži už od osmé hodiny ranní. Diskutujeme o zakončení jeho hry, ale nic z toho nevychází. V něm to přímo pění, číší to z něho... ale ještě to nemá tu řádnou strukturu. Zatím.

Dusseldorfová: Naštěstí má ve vás velkou oporu.

Boll: Chtěl bych usměrnit ten jeho divoký proud.

Dusseldorfová: Proč jste tu hru nenapsal sám?

Boll: Milá paní Dusseldorfová, já – jak bych tom jenom řekl – jsem nad literaturou povznesen. Navíc se nesmím do toho moře ponořit. Jinak bych ztratil ten správný odstup... Pak bych neuměl oddělit zrno od plev.

Dusseldorfová: V moři? Zrno od plev a v moři?

(Boll přistoupí ke stolku se zákusky a vezme si do ruky vidličku.)

Dusseldorfová: Vy jste prostě příliš moudrý na to, abyste začal psát sám.

Spechtová: Ale on přece taky píše.

Dusseldorfová: Ano? To je velmi zajímavé? A o čem?

Boll: V mé knize rozvíjím své myšlenky o něčem, co podle mého mínění našemu životu chybí, a to, co nás může uzdravit – pokud to znovu v sobě dokážeme rozvinout.

Dusseldorfová: To je velmi zajímavé. A co to v sobě máme rozvíjet?

Boll: Vaginální sílu, která se bez jakýchkoliv překážek vzpíná k našemu duchovnu.

Dusseldorfová: To zní velmi zajímavě. A co to vlastně je, ta síla?

Spechtová: Sex. Pokud si na to ještě vůbec dokážeš vzpomenout.

Boll: *(Úlisně k paní Spechtové)* Falická energie. Křesťanství ji vypráskalo bičem do podzemí. To krásné zvířátko sedí někde schoulené a otrásá se, skřípe zuby a touží po tom, aby zase mohlo vyjít na denní světlo.

(Spechtová znovu zívá. Boll se od ní odvrací.)

Byli jsme podvedeni, prosím vás!

Dussendorfová: To je zajímavé.

Boll: Protože to existuje. Ono to prostě je.

(Začne se znovu zabývat vidličkou.)

Hezké. Moc hezké.

Dussendorfová: Ano, vzájemně se odrazujeme...

Boll: Secese.

Dussendorfová: Přestali jsme si užívat. Schováváme se. Proč vlastně nosíme oblečení? Proč nechodíme nazí?

Spechtová: Lotto?

Dussendorfová: Chtěla jsem říct, že je přece horko? S mým mužem... chtěla jsem říct... s mým bývalým... s mým nebožtíkem... jsme jednou jeli na šest týdnů do Indie... a jednou v takové malé vesnici... byla to prostě taková komunita... noclehárna... neměli tam ani postele... všichni si prostě lehali na zem... nazí... prostě úplně nazí... a my jsme to udělali taky tak... a druhého dne ráno... řekla jsem si... vidíš, takhle je to taky možné... a cítila jsem se tak volná, tak svobodná... to byla taková zkušenost... kterou... kterou nosím pořád v sobě...

Boll: To je pravé zlato, je to tak?

Dussendorfová: Dva tisíce Euro. Každá.

Spechtová: Lotty...

Boll: Miluji krásné věci.

(Spechtová znovu zívá. Boll odloží vidličku na původní místo, pohraje si opět se svými vlasy ve tvaru koňského ocasu a vezme jí knihu z rukou.)

Dostojevský? A vy při tom zíváte? Už jste dočetla toho Houellbecka?

Spechtová: Ano. Dneska v noci.

Boll: No a?

Spechtová: Čekám, až to začne působit.

(Vstane a míří do domu.)

No. Musím se domluvit se služkou, co bude dneska k obědu.

Boll: Bude se servírovat něco vegetariánského?

Spechtová: Ne tak docela.

Boll: A na co se mohu těšit?

Spechtová: Bifteky.

Boll: To je unfér!

Spechtová: To bylo přání mého muže.

Dusseldorfová: Já bych si prosila také něco vegetariánského!

Boll: Bravo! Vítám vás do civilizace.

Spechtová: Zdělila jsi po manželovi jatka a linky na zpracování masa. A ty bys chtěla být vegetariánkou?

Boll: Cože?

Dusseldorfová: Stejně je chci prodat. Vy jste mi otevřel oči a mnou to otřásl, pane Bolle.

Boll: Především tím získáte smysl. Uvidíte sama.

Dusseldorfová: Už se nemůžu dočkat.

Boll: A díky vegetariánství se také hubne.

Spechtová: Už se nemůže dočkat.

Boll: Neměl jsem na mysli někoho konkrétního. Mluvil jsem o tom jenom tak, všeobecně. Já... se omlouvám.

Dusseldorfová: To je v pořádku. Jdu se převléknout.

(Dusseldorfová odchází do domu.)

Spechtová: Chtělo by to více citu, Rüdigre. Líbíš se jí.

Boll: Opravdu? Ale já za to přece nemůžu. *(Spechtová chce odejít.)* Zůstaň. Můžeme se někde sejít jen my dva? Utíkáš přede mnou? *(Stoupne si za ni a položí své*

dlaně na její ramena.) Děláš to schválně? No tak řekni. Ty jsi mnou znechucená?

(Z levé strany přichází Specht, lehne si na lehátko a znechuceně studuje návod GPS.)

Spechtová: Dej ty ruce pryč.

Boll: Jenom v tom případě, když mi slíbíš, že spolu půjdeme na tvé milované místo. *(Ona mu sundá ruce.)* Co je s ním?

Spechtová: Cítí se tak nějak vyloučený ze společnosti.

Boll: Na jeho místě bych se cítil naprosto stejně.

(Znovu pokládá své dlaně na její ramena.)

Spechtová: Nech toho! Náš projekt mu jde na nervy. Obávám se, že z toho vycouvá.

Boll: V tom případě jej pro ten projekt musíme znovu získat. Uvidíme se potom na pláži. Před západem slunce. A žádné vytáčky.

(Spechtová odchází do domu. Boll přistoupí k lehátku.)

Boll: Dneska je ale krásný den.

Specht: Nevím, o čem to mluvíte.

Boll: Mohu si přisednout?

Specht: Pouze, pokud je to nezbytně nutné.

Boll: Potřeboval bych vaši radu. Pan Flapke je tak trošku renitentní.

Specht: Co?

Boll: Indikovaný.

Specht: Prosím?

Boll: Indolentní – a

Specht: Jo?

Boll: Neflexibilní. Jedním slovem řečeno...

Specht: Prosím vás o to!

Boll: Prostě tak trochu mimo.

Specht: Díky bohu.

Boll: Proč?

Specht: Konečně jste řekl něco, čemu jsem rozuměl.

Boll: Omlouvám se.

Specht: Proč se omlouváte? Máte mě za naprostého vola?

Boll: Pane Spechte, moc vás prosím!

Specht: Jenomže já jsem totální vůl. A nemá vůbec žádný smysl se mnou o něčem mluvit.

Boll: Ale já bych potřeboval vaši radu. Mám dnes vypracovat ukončení hry pana Flapkeho. Ale jeho představitost je příliš absurdní... Myslíte si, že by bylo dobré, kdyby mladý muž spáchal sebevraždu tím, že by si nacpal do hrdla své vlastní ponožky?

Specht: Pokud by ty fusekle byly vyprané, tak určitě.

(Objeví se Flapke, zahlédne Spechta a pokouší se zmizet.)

Specht: Musím si teď něco velmi důležitého vyřídit. *(Chce odejít.)*

Boll: Vy něco proti panu Flapkemu máte?

Specht: Miluje mou ženu. Moje žena miluje vás a vy milujete zase Flapkeho. Na tom podivném řetězu za sebou vláčíte toho mladého pána. Tak co mám dělat?

Boll: Tak do toho zkuste něco vnést. Vložte se do toho, prosím.

(Flapke se znovu ukáže.)

Specht: *(Flapkemu.)* Prostě zhasněte.

Flapke: Prosím?

Specht: Prostě v té vaší hře někde zhasněte. To by byl úplně nejlepší konec toho vašeho scénáře.

Flapke: To není scénář, to je divadelní hra. *(Specht odchází.)* Ignorant.

Boll: Opatrně.

Flapke: To je strašný chlap. Suchar. Bez šťávy.

Boll: Ale má kliku a prachy. Bez toho suchara se vaše hra realizovat nebude. V každém případě ne v dohledném termínu.

Flapke: To je tak špatná?

Boll: Panebože, už zase začínáte? Ta hra je prostě příliš novátorská. Příliš smělá. Příliš extremistická pro obyčejného diváka. Toho musíte krmit pouze špetičkami duchovna, tak jako rybky v akváriu.

Flapke: Akvárium! To je ono! Doširoka otevřené oči, poslední slova pod vodou, bublinky stoupají vzhůru...

Boll: Mohl byste mi to vysvětlit?

Flapke: Henry se utopí v akváriu. Se závažím na krku!

Boll: Prosím vás, copak on opravdu musí zemřít?

Flapke: Musí! Proto jsem tu hru napsal! Ta hra je tancem před tváří smrti... s prosbou o odklad...

Boll: S hlavou v akváriu? Tak umírá šéf mafie – a ne intelektuál.

Flapke: Ale já tam toužím dostat velkou a ostrou metaforu. Henry o sobě rozhoduje sám! A způsob smrti je jeho posledním poselstvím! Vy tomu nerozumíte?!

Boll: To ano, ale nesmí to být tak směšné!

Flapke: Ach ano, já už rozumím. Takže já jsem pro vás směšný ubožák, ano? Ano?!

Boll: Ne.

Flapke: Ano.

Boll: Ne. Musíte si věřit. Pak vám budou věřit i ostatní. *(Začne klást důraz na každé slovo.)* Nejste – směšný – ubožák! No tak! A teď hlavu vzhůru a směle vpřed.

(Margita přichází od pláže v plavkách.)

Margita: Dobrý den, pane Bolle! A tady je i náš génius. Četla jsem vaši hru. Pak jsem už nedokázala usnout.

Boll: Ano, je to vzrušující.

Margita: Bojím se o pana Flapkeho.

Boll: Můžete se uklidnit, pan Flapke napsal tu hru právě proto, aby to neudělal.

Margita: Co tím myslíte?

Boll: Aby se nezabil.

Margita: Ach tak. Ale on se určitě zabije – hned, jak se v novinách objeví první recenze. A toho se opravdu bojím.

(Margita zmizí v domě. Flapke těžce usedne na židli.)

Boll: Prosím tě, takové hlouposti neposlouchej.

Flapke: A co když má pravdu? Co když jsem opravdu jenom úplný idiot? Jenom pohlavním ústrojím, z kterého stříká text.

Boll: Už zase začínáte?!

Flapke: Jiní pracují v potu tváře – a já píšu.

Boll: Jste skvělý!

Flapke: Jak to, že jsem skvělý? Dokažte mi to alespoň jedním opravdovým argumentem!

Boll: Protože si to myslím já? Proč se tak bojíte? Proboha, proč se tak třesete?

Flapke: Protože už dvě noci nespím. Jakmile si lehnu, tak se začne všechno se mnou točit jako na kolotoči... Všechny ty obrazy... všechny ty mučivé obrazy a představy...

Boll: Jenom klid! Trápí vás váš tvůrčí talent. Já už se postarám o to, abyste mohl jít svou vlastní cestou. Věřte mi, prosím vás.

Flapke: Děkuji. Byl bych raději, kdybychom si tykali.

(Margita vychází z domu s kamerou a filmuje. Za ní kráčí paní Spechtová.)

Spechtová: Á – naši umělci!

Flapke: Myslím, že jste mé divadelní hře neporozuměla.

Boll: Pane Flapke, to přece nic neznamena.

Margita: Mám z toho jenom takový pocit, že hlavní hrdina zvrací v každé druhé scéně.

Flapke: Ano, přesně tak, do prdele! Já se chci zbavit toho svinstva! Vnitřností našeho života! Já nechci kráčet po vyšlapaných cestách!

Boll: Ano, je to tak. Pan Flapke nahlíží do nejtemnějších zákoutí našeho nitra.

Spechtová: No právě. Tam, kde to není vidět.

Margita: Tak jste se měl stát urologem. Možná by to pro vás bylo východisko.

(Flapke zdrceně a hrdě odkráčí.)

Boll: Pan Flapke je mladým a citlivým mužem, kterého je velmi snadné shodit. Jeho sebevědomí zatím ještě není příliš rozvinuté.

Margita: V případě některých lidí to má své logické důvody. Já chci jenom zabránit neštěstí.

Boll: Vy sama jste jedno velké neštěstí. Měla byste se nad sebou zamyslet. Paní Spechtová – budu na pláži.

(Odchází. Specht nadšeně přichází ze strany od zahrady.)

Spechtová: *(Margitě.)* Nech mé hosty na pokoji, ano?

Specht: To se povedlo!

Spechtová: Pokud ne, tak se můžeš sebrat a okamžitě odjet.

Specht: GPS funguje!

Spechtová: To je skvělé, miláčku.

Specht: Bez ohledu na to, co píšou v návodu.

Spechtová: Já jsem na tebe tak hrdá.

Specht: Člověk se do toho musí pustit pořádně.

Spechtová: No právě. Takže by sis mohl udělat nějaký malý výlet, co ty na to?

Specht: A kam?

Spechtová: Kam? Někam. Nedaleko je takové pravěké pohřebiště. S tajemnými kamennými kruhy. Je tam také cedulka s tvým jménem.

Specht: Takže ty jsi mi už koupila místo na nějakém pravěkém pohřebišti?

Spechtová: Já ne. To ty jsi věnoval peníze na jeho rekonstrukci.

Specht: A víš, že jsem už na to úplně zapomněl? Kolik?

Spechtová: Tolik, že se za to rozhodně stydět nemusíš.

Specht: Určitě tolik, že jsem kvůli tomu málem přišel o nervy.

Spechtová: No tak už jed'. Provětráš si hlavu. Ano?

Specht: Pohřebiště? No, nevím. Mám takový divný pocit, že se něco dneska stane. A možná, že přímo mně.

Spechtová: Ale ty můj malý ubohý pejsánku. Budeš mít prostě čas na rozjímání.

(Nastrojená Dussedorfová, ozdobená velkým kloboukem, jen tak nalehko vybíhá z domu. Specht se na ni zaraženě podívá.)

Dussedorfová: Reizschneider je v televizi!

Specht: Tak jo. To už raději pojedu. Už tu prostě nejsem.

Spechtová: Přeji ti krásný den!

Dussedorfová: Bernarde, jedeš na golf?

Specht: Ne, chci strávit krásný den. Se satelitní navigací.

(Odchází doleva.)

Dussedorfová: Reizschneider je v televizi!

Margita: A zamával vám? To opravdu chce hrát v té hře toho Flapkeho?

Spechtová: Hlavní roli.

Margita: Nevěřím, že by si tu hru vůbec přečetl.

Dussedorfová: Proč?

Margita: A navíc dneska přijede.

Spechtová: A navíc dostane smlouvu na tu reklamu.

Margita: Ach tak, díky tomu tvému datlíkovi?

Spechtová: Já tě žádám, abys nenazývala mého manžela datlíkem. A uvědom si laskavě, že tu můžeš trávit dovolenou jenom díky němu.

Dussedorfová: No právě.

Margita: Ale ty taky.

Spechtová: Ale já jsem jeho žena.

Margita: Protože ho miluješ?

Spechtová: Hloupá otázka.

Margita: Ano, to je opravdu hloupá otázka.

Spechtová: Škoda. Jak vidím, ty ses vůbec nezměnila.

Margita: Ty taky ne. Vždycky jsi ráda ukazovala chlapečkům kalhotky výměnou za žvýkačky.

Dussendorfová: Lydie...? Vy jste tak nestydatá!

Spechtová: Jen ji nech. Ony byla vždycky mimo.

Dussendorfová: Takže jste kvůli tomu musela trpět, že?

Margita: Ano, obě nás potkal podobný osud. Vždycky jsme byly úplně mimo. Dáte si zákusek?

(Paní Dussendorfová odchází.)

Spechtová: Stydím se za tebe.

Margita: Jak se ty časy mění. Kdysi jsem se za tebe styděla já.

(Margita odchází do domu. Spechtová za ní křičí.)

Spechtová: Buď si tu držku zacvakni, nebo se sbal a vypadni!

(Carmen přichází se džbánek studené vody s ledem.)

Spechtová: Postarej se o bazén.

Carmen: Hned po obědě, milostivá paní.

Spechtová: Ne, okamžitě.

Carmen: Děkuji vám.

Spechtová: Za co mi děkuješ?

Carmen: Za to, že za mě uvaříte oběd.

Spechtová: To mám jako za tebe vařit, nebo co?

Carmen: Takže v tom případě se nepostarám o bazén.

(Carmen odchází.)

Spechtová: Jen počkej.

(Spechtová jde vztekle za ní. Hned vzápětí je slyšet zvuk prudce brzdícího automobilu. Reizschneider s Wolkowským vcházejí do zahrady. Oba jsou zděšení, navíc Reizschneider je opilý a opírá se o stěnu.)

Wolkowský: Panebože, kdyby to nestočil, aby se nám vyhnul, tak by bylo o jednoho slavného herce na světě méně.

Reizschneider: Já bych to určitě nějak přežil

Wolkowský: My jsme utekli z místa autonehody.

Reizschneider: Utekl on. Stočil to přímo na pole.

Wolkowský: Ale za tohle můžeš jít do vězení.

Reizschneider: Wolly – prosím tě.

Wolkowský: Nejsem žádný tvůj Wolly!

Reizschneider: Pane Wolkowský, nedělejte si ten život ještě těžší.

Wolkowský: Bez tebe bych měl život mnohem jednodušší. Neměli jsme se tam zastavovat.

Reizschneider: Měl jsem hlad.

Wolkowský: Chtěl ses něčeho napít. A já jsem na to zase naletěl. Já na to vždycky naletím! Příště už pojedu vlakem – v němž nebude jídelní vůz. Myslíš, že jsme na správné adrese?

(Reizschneider zalehne na lehátko.)

Reizschneider: Určitě.... Chrrr....

Wolkowský: A já vlastně zatím ještě vůbec nevím, o co jde. Co je to za divadelní hru?

Reizschneider: Je geniální.

Wolkowský: Co je na ní tak geniálního?

Reizschneider: Má jenom dvaadvacet stran. A vyděláme hromadu peněz.

Wolkowský: O co v ní jde?

Reizschneider: O hromadu peněz, Wolly...

Wolkowský: A co je to za roli?

Reizschneider: Proč se mě vyptáváš jako inkvizitor? Musíme být napřed upřímní, potom tajemní a nakonec rychle zmizet.

Wolkowský: O čem to mluvíš?

Reizschneider: Nejprve otevřeme hubu – a pak ji zase zavřeme. Pak nastavíme dlaň – a potom ji zase zavřeme. A pak zmizíme. Tak proč chceš, do prdele, ještě vědět, o co v té hře vlastně jde?

Wolkowský: Protože mě to zajímá jako umělce. Protože já jím dokonce opravdu jsem! Jaký jsme kdysi měli úspěch! Oba dva... Publikum bylo jako žena, která nikdy neměla dost... A teď? Znáš tvoje repliky daleko lépe, než svoje vlastní... To je ostuda! A dokonce už vůbec nevím, proč se o tebe ještě starám? A přitom jsem měl dobré nabídky... velmi dobré nabídky. I bez tebe. Říkám to kategoricky: bez tebe! Bože můj, co všechno jsem mohl v životě dokázat, kdybych se nepotkal s tebou. A ty pořád mlčíš. Nedočkal jsem se od tebe ani jediného slovíčka vděčnosti. Ale už toho mám dost! Rozhodl jsem se! Slyšíš? Budu egoista! Takoví se mají v životě daleko líp! Ode dneška už nebudu tvým psem - slepeckým průvodcem. To je mé rozhodnutí pro nás pro oba. Slyšel jsi? Hej, Reizschneidere?! (*Reizschneider usnul.*) Tak jako obvykle. Hned, jak na tebe přestanu být milý, tak už nejsi.

(Dussendorfová se objeví ve dveřích na terase.)

Dussendorfová: Dobrý den.

Wolkowský: Dobrý den.

Dussendorfová: Mohla bych se zeptat, kdo vlastně jste?

Wolkowský: Wolkowský.

Dussendorfová: A co tu děláte?

Wolkowský: Jsem tu očekáván.

Dussendorfová: O tom nic nevím.

Wolkowský: Dělán tu společnost panu Reizschneiderovi.

Dussendorfová: Opravdu...? Ach tak! Lydie! Lydie?! (*Wolkowskému.*) Takže panu Reizschneiderovi.

Wolkowský: Je to tu moc hezké.

Dussendorfová: To je jedno z nejkrásnějších a nejklidnějších míst na tomto pobřeží.

(Objevuje se Spechtová, která za sebe volá.)

Spechtová: Máš padáka!

Dussendorfová: Zde jsme jenom mezi svými.

Spechtová: Ty drzá bestie!

Dussendorfová: Lydie?

Spechtová: Vrať se do těch svých hamburských slumů!

Dusseldorfová: Lydie!?

Spechtová: Co je?

Dusseldorfová: Lydie, přijel pan Reizschneider.

Spechtová: Tohle to není on.

Dusseldorfová: Vy jste...?

Wolkowský: Wolkowský.

Spechtová: Velice mě těší.

Wolkowský: Jsem herec.

Spechtová: Vy také?

Wolkowský: Už dvacet šest let.

Spechtová: Už si vzpomínám. Pan Reizschneider se o vás trošičku zmínil. Nehrál jste náhodou také v tom seriálu? Tam, kde on hrál toho hrubiána?

Wolkowský: Už patnáct let tam hraji jeho pravou ruku.

Spechtová: Aha, už si vzpomínám. Toho s tou vadou řeči.

Wolkowský: Ne, to je jeho protihráč doktor Zmijevský. Ostatně, televize chce, abych měl svůj vlastní seriál. Diváci si o to žádají, víte to?

Spechtová: *(Mává rukou.)* Ale jděte. Pan Reizschneider přijel!

Wolkowský: A na něco takového televize reagovat musí.

Spechtová: Ale kde je?

Wolkowský: Pravděpodobně budu hrát advokáta, který...

(Boll a Flapke přicházejí ze strany pláže.)

Spechtová: Pan Reizschneider přijel!

Wolkowský: Advokáta, který bojuje za lidská práva a...

Spechtová: Panové dovolí, to je pan... pan...?

Wolkowský: Wolkowský! Herec!

Spechtová: Pan Volovský...

Wolkowský: Wolkowský...

Spechtová: Pan Wolkowský bude hrát roli Meltüra.

Flapke: Co? Moment, moment, musíte mi odpustit, ale ne. To není možné! Meltür je mladý. Štíhlý. Hezký – zjevení, z něhož vyzařuje jeho vnitřní světlo?!

(Ticho. Všichni se dívají na malého a poněkud silnější Wolkowského.)

Spechtová: *(Wolkowskému.)* Vy si s tím už nějak poradíte, že ano? Pan Reizschneider se za pana Wolkowského přimlouval.

Flapke: Já ho znám. Hraje toho doktora. Toho s tou vadou řeči? Hluboce si vás vážím. Skvělé.

Wolkowský: Myslíte Zmijevského?

Flapke: Ano, přesně tak. Zmijevského.

Wolkowský: Tak toho nehraju.

Spechtová: On tu leží a spí jako dítě... takže...

(Flapke a Spechtová stojí nad spícím Reizschneiderem.)

Wolkowský: Je trochu unavený po cestě. Ještě včera měl premiéru v Mnichově. A hned po ní skočil do auta.

Spechtová: Prostě workholik.

Wolkowský: To taky.

(Přichází Margita.)

Spechtová: Margito, přijel pan Reizschneider. A tohle je pan... pan... omlouvám se...

Wolkowský: Wolkowský!

Dusseldorfová: Pan Wolkowský je také hercem.

Spechtová: Ano, pan Wolkowský je už dvacet šest let protihráčem pana Reizschneidera.

Wolkowský: *(Zvýšeným hlasem.)* Asistentem! A ne třidvacet let, ale jenom patnáct! Patnáct let, to je taky zatraceně dlouhá doba, ale není to totéž, jako šestadvacet! Žil jsem klidným a spokojeným uměleckým životem až do té doby, než jsem poznal pan Reizschneidera. Chtěl bych se tu o tom zmínit.

Spechtová: Tišeji, prosím. Ještě byste ho mohl probudit.

(Specht přichází a otáčí se na všechny strany, přičemž se drží za hlavu.)

Specht: Kde je ta svině?

Spechtová: Můj bože, miláčku, co se ti to jenom stalo?

Specht: Ale, přes příkop --- zahučel jsem do pole.

Spechtová: Opět se ti pokazila navigace?

Specht: Ne!

Spechtová: Tak proč to děláš?

Specht: Kdybych to neudělal, tak už by bylo po mně! Díval jsem se smrti do tváře... Ten idiot jel prostě přímo proti mně!

Spechtová: Panebože, ty krvácíš?!

Specht: Tak vidíš! Vidíš to! Věděl jsem, že budu dneska krváčet! A ty jsi to nechtěla ani slyšet.

Spechtová: Musíme zavolat policii! Carmen!

Wolkowský: Počkejte s tím, prosím vás.

Spechtová: Toho piráta musí okamžitě zatknout. Je možné, že dokonce řídil pod vlivem alkoholu. Představte si to, kdyby se opravdu stalo něco vážného!

Specht: Taky se to stalo! A ten zasraný pirát je v mém domě!

Spechtová: Ne...

Specht: Samozřejmě, že ano!

Spechtová: Myslíš...?

Specht: Já si to nemyslím! Já to vím! Jeho auto stojí u našich dveří. *(Přistoupí k Wolkowskému a výhrůžně.)* To jste byl vy?

Wolkowský: Prosím?

Specht: To vy jste řídil?

Wolkowský: Tak to ne. Já nepiju. To znamená – nejezdím. Nemám řidičák.

Specht: Takže on to auto řídil? Odpovězte, prosím!

Wolkowský: Pokud si dobře vzpomínám – tak ano.

(Specht budí Reizschneidera a otrásá jím.)

Specht: Hej, ty dobytku!

Spechtová: Gerharde!

Specht: Musíme si promluvit! Tak honem!

Reizschneider: Neposkytuji žádné rozhovory.

Specht: Ty zasraný piráte silnic! To si teda piš, že si o tom promluvíme!

(Specht sklopí plážové lehátko s Reizschneiderem tak, že jej v něm dokonale uvězní.)

Spechtová: Proboha, vždyť ho zabiješ!

Specht: On mě taky chtěl zabít. Oko za oko!

Boll: Pane Spechte...

Specht: Zub za zub!

Boll: Ovládejte se!

(Spechtová odtahuje svého muže. Boll opět roztahuje lehátko, Reizschneider se zvedá.)

Reizschneider: Není mi dobře... Je tu nějaká možnost... abych... musím se... Kde je tu vedoucí?

(Reizschneider bezradně zamíří k bazénu.)

Flapke: Jedno je naprosto jisté. Já s ním pracovat nebudu. Vždyť on moje dílo naprosto zničí!

Spechtová: To ne! On do toho bazénu spadl!

(Spechtová se rychle rozběhne za Reizschneiderem. Wolkowský si začne rychle svlékat oblečení.)

Margita: Děláte si zbytečnou práci.

Boll: Vy jste tak cynická!

Margita: V tom bazénu není voda.

Druhý akt

(Dusseldorfová zaujala na lehátko pózu, kterou považuje za půvabnou. Wolkowský v příšerných šortkách a žlutých gumových sandálech stojí u ní. Mává nad ní malým plastovým kbelíkem.)

Dusseldorfová: A my jsme tam nakonec na těch rohožkách - leželi úplně nazí... a potom jsme se všichni tak nějak promíchali... dokonale promíchali. To byl můj nejhlubší životní zážitek. Vaginální síla. Rozumíte?

Wolkowský: Ne tak docela.

Dusseldorfová: Falická energie!

Wolkowský: Tak tomu rozumím.

(Wolkowský chce odejít.)

Dusseldorfová: Co máte teď v plánu?

Wolkowski: Sbírat mušle.

Dusseldorfová: *(Přiběhne k němu, jako by měla křídla.)* Mohu vám při tom dělat společnost?

Wolkowski: Jsem gay.

Dusseldorfová: Ach jo, takže v tomto případě...

Wolkowski: V tomto případě.

(Specht vychází z domu s obvazem na hlavě. Za ním jde Carmen.)

Specht: Tak pro tohle jsem tě znovu zaměstnal?

Carmen: To bylo na výslovné přání vaší ženy.

(Spechtová vychází z domu s ubrouskem v ruce.)

Specht: Chcete mě zabít? Guláš z tofu a řeřichový salát?

Spechtová: Pan Boll se masa štítí.

Specht: Tak ať sežere celou zahradu! Tolik jsem se na ty bifteky těšil!

Spechtová: Prosím tě! Kompromituješ celou naši rodinu!

Specht: Ty bifteky pro mě měly velký význam.

Spechtová: Miluji tě.

Specht: Ale kde jsou moje bifteky?!

Spechtová: *(Ke Carmen.)* Co tu tak stojíš? Dala jsem ti padáka.

Specht: Takže moje bifteky nejsou důležité!

(Carmen se vrací do domu.)

Spechtová: Nedělej tu skandál. Prosím tě. Sedni si k nám ke stolu.

Specht: To jenom proto, abych se zase nechal urážet tím fakanem?!

Spechtová: Uklidni se, prosím tě. Nemáš nic na práci a proto jsi tak nervózní!

Specht: Ano, ano. Nemám nic na práci. Musím si nějakou najít. Musím zase začít tvrdě pracovat! Ano!

(Popadne golfovou pátku a začne s ní nesmyslně mávat ve vzduchu. Boll vychází z domu, za ním Flapke a Dusseldorfová, trochu později Margita. Boll dá Spechtové gestem najevo, že to zařídí.)

Boll: Pane Spechte?

Specht: Ne!

Boll: Vy jste panu Flapkemu asi špatně rozuměl!

Flapke: Právě, že až příliš dobře. Za tím, co jsem řekl, si stojím!

Spechtová: *(Téměř zazpívá.)* Dá si někdo šampaňské?

Boll: Chtěl bych vám vysvětlit...

Specht: Nemám čas!

Boll: On to myslel tak...

Specht: Uhněte mi z cesty. Nevidíte, že mám důležitou práci?

Boll: On to myslel tak, že...

Specht: Vypadni!

Flapke: Já si za tím stojím!

Spechtová: *(Volá do domu.)* Carmen, šampaňské!

Boll: Pan Flapke chtěl prostě jenom říct, že proto, aby člověk opravdu něco dokázal, musí být zbaven závislosti na penězích!

Specht: Prosím?! Nevidíte, že právě teď se snažím, abych opravdu něco dokázal? Pokud mi neustoupíte z cesty, tak vás...

Spechtová: Gerharde?!

Boll: Miluji vás.

Specht: Prosím?

Boll: Miluji vás. Prostě vám to tak říkám. Nemusíte nic dělat. Peníze, to je jenom takové materialistické libido. Peníze ovšem dávají člověku pocit významu a přitahují na něj pozornost. Za úsilím vydělávat peníze se skrývá touha po lásce, po nějakém zázemí a po tom, aby vás lidé akceptovali. Prostě toužíte po tom, aby vás lidé měli rádi.

Specht: Vy mě milujete?

Boll: Ano. Prostě jenom tak. Zadarmo. Ne za vaše peníze. Láska k vašim penězům vám stejně nikdy žádné štěstí nepřinese.

Specht: Tak v tomhle s vámi souhlasím. Jsem už počtvrté ženatý.

Dusseldorfová: Gerharde?!

Spechtová: *(Snaží se změnit téma.)* Tak co bude s tím šampaňským?

Dusseldorfová: *(Spechtovi.)* Ještě si o tom promluvíme.

(Specht se chce vrátit do domu.)

Flapke: Stojím si za tím, co jsem řekl. On je pouhou součástí konzumní mašinérie kapitalismu, která ztratila poslední špetku svědomí.

Boll: Okamžitě zmlkňte, prosím vás!

(Specht se zastaví, a pak se otočí.)

Specht: Mám dotaz: kdo vás platí?

Margita: Gerharde, jenom ho nešetři. Opravdový umělec přece potřebuje naprostou nezávislost.

Flapke: To je pravda!

Margita: A z tohoto důvodu nesmíš nadále udržovat pana Flapkeho v situaci, která jej korumpuje. Tak mu tu jeho hru prostě nesponzoruj.

Specht: Máš pravdu. To mu prostě udělat nemůžu.

Flapke: Peníze se prostě musí transformovat duchovně – to je jediný důvod proč je vydělávat!

Margita: A je ještě další důvod, proč nesponzorovat tu jeho hru.

Flapke: Paní, paní...

Margita: No, jenom to řekněte. Nebo vám mám napovědět?

Flapke: Ano, vy velmi dobře víte, kým vlastně jste!

Margita: Popravdě řečeno, všichni o sobě velmi dobře víme, kým vlastně jsme.

(Flapke vyběhne směrem na pláž. Boll se postaví před Margitu.)

Boll: Copak nerozumíte tomu, že opravdu kreativní práci je možno vykonávat pouze v atmosféře vzájemné sympatie?

Margita: Vy nejste se sebou spokojen, pane literární rozprašovači?

Spechtová: Margito! Něco jsem ti řekla!

Boll: Co tu vlastně pohledává?

Spechtová: To je dobrá otázka. Bude nejlepší, když se vzdálíš do svého pokojíčku v podkroví.

Margita: To je škoda. A tak ráda bych tu zůstala.

Spechtová: Pak se tedy musíš omluvit.

Merita: Velmi se vám omlouvám. Literární rozprašovač, to je příliš silné slovo. Měla jsem říct něco zdvořilejšího, například, že jste idiot nebo ještě lépe řečeno nafrněný frazeolog. A to je neomluvitelné! Potrestám se sama – i za cenu domácího vězení!

(Odchází. Specht se směje.)

Spechtová: Je tu něco k smíchu?

Specht: Ne. Vůbec nic.

(Carmen vychází ven s kufříkem v ruce.)

Specht: Carmen, k večeři budou bifteky.

Carmen: Ale...

Specht: Pokud nebudou bifteky, tak dostanete padáka.

Carmen: Už jsem ho dostala.

Specht: Jenomže já jsem tě právě znovu zaměstnal.

Spechtová: Máte padáka.

Specht: Ne!

Spechtová: Ano!

Specht: Ne!

Spechtová: Já jsem tu paní domu!

Specht: Tak dobře. Když nebudou k večeři bifteky, tak toho padáka dostaneš ty.

(Vrátí se do domu.)

Carmen: Tak co teď?

Spechtová: Právě jsem tě znovu zaměstnala.

(Carmen se vrací do domu i s kufříkem. Spechtová unaveně dopadá na houpačku á la Hollywood.)

Boll: Měla byste se zamyslet nad tím, jak odtud vaši sestru vystrnadit.

Dusseldorfová: Samozřejmě. To bys měla.

Boll: Váš manžel je už naprosto dezorientovaný.

Dusseldorfová: Já to zařídím. Já už mu to nějak vysvětlím. Tvůj manžel na mě dá.

Spechtová: Lotty, prosím tě, ne!

Dusseldorfová: Každý tu má nějaký úkol. A tenhle na sebe беру já. Musíš mi věřit.

(Dusseldorfová zmizí v domě.)

Boll: Ta boubelka je velmi vzrušující.

(Boll si přisedá na houpačku k Spechtové.)

Konečně sami...

Spechtová: Já jsem se na ty dny tolik těšila.

Boll: Já taky.

Spechtová: A teď slyším ze všech stran: já chci to a já zas ono...

Boll: Ano, miláčku?

Spechtová: *(Křičí.)* Pohodu! *(Třeše jí.)* A když chci, aby tu byla pohoda, tak tu bude pohoda!

Boll: Uklidni se. Jsem s tebou. Po tvém boku.

Spechtová: To je dobře.

Boll: Chtěl bych si s tebou znovu pohrát, ty moje krasavice...

Spechtová: Ale Rudy...

Boll: Naše společné hrátky, které tě tak vzrušovaly, co ty na to?

(Chce si ji k sobě přitisknout. Ona se od něho odtahuje.)

Lydie, co se to s tebou děje?

Spechtová: Při tom příštím cviku nechej nohy u sebe.

Boll: Ty už netoužíš po mých nohou? To znamená, už po nich netoužíš?

Spechtová: Prosím tě, neber si to osobně.

Boll: Takže ty už netoužíš po mých nohou a já si to nemám brát osobně? Moment. Takhle ne. Takhle se mnou ne. Víš, že jsem tu jenom kvůli tobě!

Spechtová: Tišeji! Jsi tu jenom proto, abys pomohl na svět té divadelní hře.

Boll: Bez tebe jsem neplodný!

(Přichází Flapke. Ona se rychle zvedá.)

Flapke: Takhle to nemůže být.

Spechtová: Co tu zase takhle nemůže být?!

Boll: Tady může být všechno, co si bude paní Spechtová přát. Zapamatujte si to“

Flapke: Reizschneider se pro tu roli nehodí. Je příliš starý. A jako herec je už příliš profláknutý.

Spechtová: A co mám na to asi tak říct?

Boll: Reizschneider zahrál Hamleta století, když jste byl ještě v plenkách!

Flapke: To je jenom štěstí, že jsem byl ještě v plenkách, protože bych ho vypískal!

Spechtová: Já už toho mám dost...

Boll: Mladíku, škodíte si sám sobě! Nejprve urážíte svého sponzora – a teď se chcete zbavit člověka, který je garancí úspěchu vaší divadelní hry.

Flapke: Pche...!

Boll: Pane Flapke, lidé budou chodit hlavně proto, že v tom bude hrát Reizschneider!

Flapke: Lidé přijdou jenom proto, že tu hru napsal Flapke!

Boll: Ano. Později. Až po vaší smrti. Ale do té doby budete potřebovat Reizschneidera!

Flapke: Profláklého alkoholika?

Spechtová: Pan Reizschneider nepije! Ty začínající pisálku!

(Reizschneider vchází na scénu a potácí se. Za ním kráčí Specht.)

Specht: Nedělejte ze mě blbce! Toho jaguára mi zaplatíte!

Spechtová: Miláčku, zdvořilost nic nestojí.

Specht: Samozřejmě. Vždycky, když jsem byl zdvořilý, tak jsem za to draze zaplatil. Lydie, nějakou dobu nebudu chtít mluvit s nikým. A žádám, aby to bylo respektováno. Všechny o to žádám!

(Specht chce vejít do domu, ale Dusseldorfová mu zastoupí cestu.)

Dusseldorfová: Gerharde, musíme si promluvit.

Specht: Ne!

Dusseldorfová: Nevykrouťíš se z toho.

Specht: Bude mít kocovinu.

Dusseldorfová: Je to vážné!

(Vtahuje jej do středu. Velmi opilý Reizschneider stojí a mhouří oči před slunečním světlem.)

Reizschneider: Moc hezké ráno.

Flapke: Odpoledne.

Boll: Takže jste si odpočinul a teď se vrhneme do práce, co vy na to?

(Reizschneider se chce probrat, ale nevšimne si schodů do dolní části zahrady, otáčí se. Udělá několik groteskních pohybů – ale nakonec se mu podaří udržet stabilitu. Ostatní jdou za ním.)

Spechtová: Jak se cítíte?

Reizschneider: Docela to ujde.

Spechtová: Je na vás vidět, že jste poslední dobou tvrdě pracoval.

Reizschneider: Ano. Jsem trochu ve stressu.

Flapke: To se po první flašce změní.

Reizschneider: Tak mladý a už s takovou zkušeností?

Boll: A už s takovým úspěchem.

Spechtová: To je ten autor.

Boll: „Horx – prvotní hřích“. Velký úspěch u kritiků v Hamburku!

Reizschneider: V Hamburku?

Boll: Velký úspěch.

Reizschneider: Á, to je ten Osterkreuz, je to tak?

Boll: Ne, to je někdo jiný.

Reizschneider: A kdo jiný?

Boll: Kdo měl ten úspěch?

Reizschneider: Aha, měl ten úspěch.

Boll: Pan Flapke měl ten úspěch.

Reizschneider: Aha. To je skvělé. Moc hezké. Jen tak dál, mladíku.

(Flapke sklání hlavu jako býk před útokem.)

Boll: Jmenuji se Boll.

Spechtová: Publicista Boll. *(Ticho.)* Ten Boll. Divadelní kritik.

Boll: Tak, jak je to nutné – píšu také recenze.

Reizschneider: Velice mě těší.

Boll: Nikdy jste o mě neslyšel?

Reizschneider: Ne.

Boll: Jednou jsem vás trochu sjel!

Reizschneider: Jasně, už vím, vy jste ten Boll... Boll! Samozřejmě, že vás znám.

Boll: Břitva.

Reizschneider: To jste také vy? Vždycky jsem si myslel, že to jsou dva lidé. Moc hezký den. Boll a Břitva – dvě takové moudré osobnosti – a najednou se z nich stala jedna jediná. A stojí teď přede mnou. Gratuluji.

Flapke: Jaký máte názor na mou hru?

Reizschneider: Miluji ji.

Flapke: A co je v ní nejlepší?

Reizschneider: Všechno.

Flapke: A co konkrétně?

Reizschneider: Ta semknutost. Pouhých dvaadvacet stran! Jenom dvaadvacet stran! Představte si to, dámy a pánové! To je geniální.

Flapke: A co vás nejvíce oslovilo?

Reizschneider: Všechno... Je v ní všechno – intriky, vražda, závist...

Spechtová: Ano, opravdu, všechno!

Reizschneider: A také humor.

Spechtová: Množství komických situací.

Flapke: Kde?

Reizschneider: Je v ní mnoho skrytého humoru...

Flapke: Kde je ten humor?

Reizschneider: Co?

Flapke: Při kterých situacích v mé hře je možné se smát? Na kterém místě?

Reizschneider: Na začátku. Pak už ne...

Flapke: Po té vraždě?

Reizschneider: Přesně tak.

Flapke: Ale v mé hře žádná vražda není.

Boll: Sebevraždě. Pan Reizschneider má na mysli sebevraždu.

Spechtová: To je přece jasné.

Reizschneider: To je opravdová vražda. Být obětí a vrahem zároveň. Hrůzné. Tragické.

Spechtová: Bože, jak je to fascinující. Už při té ohnivé diskusi. Napijme se.

Flapke: Vy to zahrát nedokážete.

Reizschneider: Ano? A proč ne, mladíku?

Flapke: Scénografie předepisuje schodiště.

(Flapke odchází. Reizschneider si musí někde sednout – dopadne na houpačku. Spechtová si sedá vedle něho. Boll zůstává nerozhodně stát.)

Spechtová: Musíte mu prominout Pan Flapke je ještě příliš mladý...

Boll: A trochu neurotický.

Spechtová: Vy tu roli budete hrát. Já jsem si vás do toho obsazení prosadila.

Reizschneider: Tak to Vy jste mě pozvala?

Spechtová: Ano, váš příjezd zde byl na mé přání. A teď už jste opravdu tady. Jen tak prostě sedíte vedle mě. Naživo.

Reizschneider: Tak to jsem já. Osobně.

(Ona upíjí trochu z poháru. Dostane škytavku.)

Spechtová: Omlouvám se, jsem trošičku nervózní.

Boll: Miláčku, malá procházka dokáže uklidnit. Dnes bude hezký západ slunce.

Spechtová: Dovolíme dneska slunci zajít za obzor i bez nás. *(Boll s kyselým výrazem tváře odchází.)*
Musíte mého muže omluvit. Měl ráno ošklivou nehodu.

Reizschneider: Co se stalo?

Spechtová: Někdo ho smetl ze silnice. A pak zmizel.

Reizschneider: To je ale svině. Bože můj, proč jste oblečená v černém?

Spechtová: Ničeho se nemusíte obávat. Je s ním všechno v pořádku.

(Specht vychází z domu.)

Specht: Jsem to ale nespolečenský!

(Dusseldorfová mu kráčí v patách.)

Dusseldorfová: Musíš být zodpovědný, s ohledem na závazky, které jsi na sebe vzal, Gerharde.

(Specht mizí za garáží, paní Dusseldorfová rovněž.)

Reizschneider: Tak to je váš manžel.

Spechtová: Ano, živý a zdravý.

Specht: *(Mimo scénu.)* Dej mi svatý pokoj!

Reizschneider: Co je to za hluk?

Spechtová: Moje škytavka. Ještě jsem ji nezvládla.

Reizschneider: To jsem nemyslel. Ale na tamten.

Spechtová: Moře.

Reizschneider: Moře... Aha... Tak my jsme u moře... Abych tak řekl, nevím, jak mám začít... Prosím vás... Paní...

Spechtová: Ano?

(Boll se objevuje v pozadí.)

Boll: Lydie, čekám tě na našem oblíbeném místěčku!

(Boll se vzdaluje.)

Reizschneider: Lydie, mohu vám říkat Lydie, ano?

Spechtová: Takže si budeme tykat?

Reizschneider: A proč ne?

Spechtová: Nikdo mi to nikdy tak rychle nenabídnul

Reizschneider: Někdo musí být první. A navíc, Lydie... *(Ona se od něj odvrací.)* Co se stalo?

Spechtová: Vaše oči...

Reizschneider: Ach tak. *(Sundává si sluneční brýle.)* Lydie, trochu se stydím... Jde o můj honorář – Ach!

Wolkowský přichází od pláže.

Reizschneider: Ááá, dobrý den, Wolly. Jsi už opět pracovitý jako včelička?

Wolkowský: Dobrý den, paní Spechtová. Tobiáš, pokoušel jsem se tu hru přečíst. Musíme si promluvit. Okamžitě. (*Zamíří do domu.*)

Reizschneider: Paní Spech-

Spechtová: Už si přece tykáme!

Reizschneider: Ano, to souhlasí. Lydie, jde o ten honorář. Byla by možná malá záloha? Ne, že bych ji potřeboval, ale jenom proto, abych měl jistotu, že ten projekt bude opravdu realizován.

Spechtová: Žádný problém.

Reizschneider: Tak, sedmdesát procent?

Spechtová: Žádný problém.

Reizschneider: Víš, že se na tu práci těším už celý rok?

Spechtová: To je moc hezké. I když jsme se poznali teprve před třemi měsíci.

Reizschneider: Opravdu? Vidíte – a já mám takový pocit, jako bychom se znali už daleko delší dobu.

Spechtová: Vidíš! Já mám taky takový pocit. (*On si protírá spánky.*) Bolí tě hlava?

Reizschneider: Trochu.

Spechtová: Mám ti přinést prášek?

Reizschneider: Ne, já znám jeden osvědčený způsob. (*Chce vstát, ale okamžitě spadne zase zpět.*) Co se to děje?

Spechtová: Co ti je?

Reizschneider: Moje rameno... co to mám s ramenem?

Spechtová: To je od toho pádu.

Reizschneider: Pádu? Moment, moment... To mě velmi zajímá. Jakého pádu?

Spechtová: Do bazénu. Dneska ráno.

Reizschneider: Aha, tak to jsem si asi chtěl zaplavat, ano?

Spechtová: Ne, Ten bazén byl prázdný.

Reizschneider: Tak to jsem asi musel mít pěkně upito.

Spechtová: To se přece stává každému velkému umělci. Čas od času.

Reizschneider: Taky si to opakuju každý den.

Spechtová: Bolí to ještě?

Reizschneider: Ne. *(Ona mu stiskne jedno místo na rameni.)* Au?!

Spechtová: Ještě to bolí. Já ti to namasíruju.

Reizschneider: Ale...

Spechtová: Žádné výmluvy! Lehni si. *(Začne jej masírovat a houpačka se začne houpat.)*
Jsi takový jemný... citlivý... Kdo se o tebe stará?

Reizschneider: Wolly se o to pokouší. *(Boll se přikrádá zpoza roku a sleduje houpačící se houpačku.)* Oh! Přesně tam.

Spechtová: Zbožňuji tě. Především jako herce.

Reizschneider: Dokážu si to představit. Ou!

Spechtová: Často se zamiluješ do svých partnerek?

Reizschneider: Nikdy. Lidé se poznají příliš rychle a příliš dobře.

(Boll se pomalu přibližuje.)

Ano, tak.. níž... níž...

Spechtová: Ještě níž?

Reizschneider: Ano. Prosím. Ano, tam. Zůstaň, opravdu to děláš velmi dobře!

Spechtová: Znáš Lawrence? D. H. Lawrence?

Reizschneider: Ještě trošku níž, prosím tě – ano!

Spechtová: Dokazoval, že život musíme brát eroticky... dobít se novou energií – tou prvotní pohanskou energií...

Reizschneider: Ano, to je dobře. Silněji: Áááá –

Spechtová: Uvolni se.

Reizschneider: Óóóóó!

Boll: *(Se ocitá již téměř za houpačkou.)* Rozumím!

Spechtová: *(Si sedá.)* Čemu rozumíte?

Boll: Rozumím tomu, že jste si špatně přečetla Lawrence. (*Chodí kolem houpačky.*)
Lawrenci nejde o hédonistickou samovolnou kopulaci! Všude a s každým!

Spechtová: Slunce ještě nezapadlo.

Boll: Čeká jenom na tebe!

Spechtová: V takovém případě dnes nezapadne vůbec!

Reizschneider: Ano, takže v tomto případě...

Spechtová: Ne – prosím!

Boll: Whisky se nachází v domě v baru na levé straně nahoře.

Reizschneider: Ne. Dole napravo. (*Rychle se vydá do domu.*)

Spechtová: Co si to dovoluješ?

Boll: Takže jsem byl už vyměněn, ano? Tak proto musel dostat tu roli. Jenom proto!

Spechtová: Vážím si pana Reizschneidera jako umělce!

Boll: Nech toho, nebo umřu smíchy!

(Specht utká nahoře po terase před Dusseldorfovou, všimne si dvojice dole, poslouchá a potichu se přibližuje stále víc.)

Spechtová: Tebe si taky vážím.

Boll: Jako umělce?

Spechtová: Jako ducha.

Boll: Ano. Taky se tak cítím. Jako duch tvého mrtvého milence. Bože můj, Lydie, ty si už nevzpomínáš, co všechno mezi námi bylo?!

Spechtová: Samozřejmě. Pamatuju si na to velmi dobře.

Boll: A přes to všechno si mě vážíš jenom jako nějakého ducha?

Spechtová: Právě proto.

Boll: To nemůže být pravda... Neřekla jsi to...?

Spechtová: Takže ty ještě můžeš...?

Boll: Co?

Spechtová: Myslela jsem si, že... Tak opravdu nemůžeš?

Boll: Já jsem nikdy nechtěl jít na věc okamžitě – protože... protože já jsem to...to... já jsem to chtěl velmi důkladně a slavnostně připravit.

Spechtová: Ach tak. Proto ty věčné dotazy. Vždycky jsem se cítila jako na technické prohlídce..

(Carmen vychází z domu.)

Carmen: Dovolíte?

Boll: To nechápu...

Carmen: Přišel vám fax!

(Specht zpozorní.)

Specht: Fax?! Tak to je teda věc! Lydie – fax!

(Specht velkými skoky opět zamíří do domu.)

Boll: Tak ty chceš prostě jenom přefíknout! Ano? Prostě rychle a natvrdo přerážnout? Ano? Ano?!

Spechtová: Dej mi pokoj. Každý oře jak může. Ty jsi spíše teoretikem.

Boll: Cha! Já ti dokážu, že nemáš pravdu!

(Vejde Flapke.)

Flapke: Pan Reizschneider právě snídá u baru. Nebude hrát mého Henryho. Nikdy! Konec!

Spechtová: Ano? A když já budu chtít, aby tu roli hrál?

Flapke: Ale autorem jsem já!

Boll: Ano, také si myslím, že je potřeba respektovat autorovu vůli.

Spechtová: Ach tak? Dobře. Jak chcete. Škoda. Z komorního divadla dali najevo, že souhlasí s premiérou každého titulu, v němž bude hrát pan Reizschneider hlavní roli. Jak se jmenuje ten druhý mladý autor, který se na mě obrátil?

Boll: Osterkreuz – Dankwart Osterkreuz.

Spechtová: V jeho hře je přece také role pro pana Reizschneidera. No tak – jejich nabídka byla naprosto jednoznačná – opravdu se tak jmenuje?

Boll: Ano, Osterkreuz.

Spechtová: Oni přece také budou chtít jeho hru inscenovat. Omlouvám se, musím si jít zatelefonovat.

Boll: Je to úplně jedno jestli Flapke nebo Osterkreuz. Reizschneider je nesnesitelný. Je to alkoholik. On každý projekt spolehlivě zlikviduje!

Flapke: Prosím vás, paní! Rozmyslil jsem si to... Něco zralejšího může tu roli obohatit... Můj Henry je člověkem, který předčasně zestárl – je rozbitý na kousky svým vnitřním i vnějším bojem. Ano, tak to vypadá.

Spechtová: Tak vidíte. Také jsem si to myslela. Vždyť je to napsané jakoby pro něho, je to tak?

Flapke: Přesně tak.

Boll: Z jakého důvodu jste došel k takové názorové změně?

Flapke: Copak se člověk nemůže zamyslet?

Boll: To je čistý oportunismus!

Flapke: Zatím co jste ho, prosím vás, obhajoval?

Boll: Já jsem se také zamyslel! A především: velmi pozorně jsem ho sledoval.

Spechtová: Žádné takové! Reizschneider je obsazen! Konec. Tečka.

(Vchází do domu.)

Boll: *(Křičí za ní.)* Vy se té hře zpronevřujete – a zrazujete jiné! *(Flapkemu.)* Kariéristo!

(Jde za ní. Flapke se chytá za hlavu. Carmen vchází s nápoji.)

Carmen: Je všechno v pořádku?

Flapke: Ne, jsem odporná, bezpáteřní svině.

Carmen: Každý jsme nějaký.

(Vchází Reizschneider ve společnosti Margity.)

Flapke: Tak v takovém případě je všechno v pořádku. Všechno jde po starých kolejích! To je hora sebevědomí. Přines mi kávu.

(Carmen odchází. Flapke si sedá ke stolu.)

Reizschneider: Ano, sebevědomí. To je fatální. Fatální.

Margita: Mohl byste mi říct, co vlastně děláte?

Reizschneider: Vy mě neznáte?

Margita: Ne.

Reizschneider: Nikdy jste mě neviděla?

Margita: Ne.

Reizschneider: Ani v televizi ne?!

Margita: Ne.

Reizschneider: Jmenuji se Reizschneider.

Margita: Vy jste společník pana Spechta?

Reizschneider: Jsem umělcem.

Margita: Takže vy děláte design na obaly těch jeho plínek?

Reizschneider: Jsem herec.

Margita: Ano? Jak jste říkal, že se to jmenujete?

Reizschneider: Reizschneider.

Margita: Reizschneider...Reizschneider... momentík... před dvaceti lety jsem viděla skvělého Hamleta... v Hamburku!

Reizschneider: Tak to jsem byl já.

Margita: Tak to jste byl vy.

(Reizschneider se na ni velmi pátravě zadívá.)

Reizschneider: Myslím, že jsme se už někdy viděli. Čím se živíte?

Margita: Jsem odpadkovým košem. V jednom vydavatelství čtu publikace zamítnuté redakcí a zdůvodňuji autorům, proč nemohou být publikovány.

(Nahoře, na terase se objevil Wolkowský. Nervózně máchá výtiskem hry.)

Wolkowský: Počkej!

(Přibíhá k nim.)

Margita: Tak už jste si to přečetl. Je to na vás vidět.

(Wolkowský chce něco říct, začíná, podívá se na Flapkeho, zmlkne, s velkými rozpaky začne mávat výtiskem hry.)

Margita: Ano. Je to otřesné. Opravdu.

(Margita odchází doleva na pláž.)

Wolkowský: Ona si to přečetla. Já jsem si to přečetl. Ty taky?

Reizschneider: Jasně.

Wolkowský: A co?

Reizschneider: Je to docela zajímavé.

Wolkowský: Nepřečetl sis to! To je ta největší pi...

Reizschneider: Ticho!

Wolkowský: To je ta největší ku... nina, jaká se mi kdy v životě stala!

Reizschneider: Přestaň. Ještě není tak zle.

Wolkowský: Ty sis to nepřečetl! Jak se jmenuje hlavní hrdina?

Reizschneider: Ted' ne!

Wolkowský: Jak se ta hra jmenuje?

Reizschneider: Velmi zajímavý titul...

Wolkowský: „Záchvaty“. Prostě se to jmenuje „Záchvaty.“ Už to mě mělo varovat! A víš, koho mám hrát? Homosexuálního barmana, který se do tebe zamiluje a který se rozhodne, že tě bude chránit!

Reizschneider: To je velmi zajímavá role.

Wolkowský: Ty jsi to nečetl!

Reizschneider: Přeletěl jsem to.

Wolkowský: Z velké výšky!

Reizschneider: Myslím si, že je to super.

Wolkowský: Co se to s tebou stalo?

Reizschneider: Super hra.

Wolkowský: Nemůžeme v tom hrát!

Reizschneider: *(Velmi vážně.)* Já v tom hrát musím!

(Flapke se rozejde směrem k pláži.)

Wolkowský: Právě jsme si o vaší hře povídali!

Flapke: No a co?

Wolkowský: Ale je to jedno velké...

Reizschneider: Umělecké zadání – moci si zahrát v té hře.

Wolkowský: Něco takového jsem ještě nikdy v životě nečetl!

Reizschneider: Něco tak vynikajícího. Bude to velmi zajímavé.

Wolkowský: Už jenom ten jazyk té hry...

Reizschneider: Je velmi poetický.

Wolkowský: Je to prostě... prostě...

Flapke: Proším vás. Nemusíte mi tak lichotit. Já to nenávidím. Promluvíme si o tom až později. Při zkouškách.

(Flapke odchází doleva na pláž.)

Wolkowský: Co se to s tebou děje?! Nemůžeš být zase až tak opilý!

Reizschneider: Wolly, já ty peníze potřebuju.

Wolkowský: Takové odškodnění nebudeš nikdy schopný zaplatit!

Reizschneider: Šedesát tisíc.

Wolkowský: Šedesát tisíc? To je... to není málo. Ale to je všechno jedno! K čertu s tím!

Reizschneider: Moje hospůdka udělala bankrot!

Wolkowský: Tobíáší, ty jsi do toho vložil všechny svoje prachy?

Reizschneider: V každém případě jejich větší část.

Wolkowský: A tu menší jsi tam utrácel každý večer.

Reizschneider: Jsem zničen!

Wolkowský: Přestaň!

Reizschneider: Já už dál nemůžu...

Wolkowský: Dej mi pokoj. Už dávno ti ty tvoje slzy nevěřím.

Reizschneider: Wolly, mě z toho seriálu vyhodili!

Wolkowský: Ne...?

Reizschneider: No ovšem! Normálně mě vykopli!

Wolkowský: Panebože! Tak to je šok. Ale zavinil sis to sám!

Reizschneider: Na tebe se vysrali taky.

Wolkowský: Já jsem to čekal.

Reizschneider: Wolly, tebe taky.

Wolkowský: To jsou věci!

Reizschneider: Tebe taky vyrazili, Wolly.

Wolkowský: Mě. Proč vlastně? Co mám společného s tvými aférkami!?

Reizschneider: To já taky nevím. ... V každém případě jsem za tebe bojoval jako lev. Ale oni říkají, že jsi mohl fungovat jenom jako můj asistent. (*Ticho.*) Je mi to moc líto. Věděl jsem, že jsi tu roli měl moc rád.

Wolkowský: Já jsem ji nenáviděl!

Reizschneider: Takže to vlastně dopadlo dobře.

Wolkowský: To nechápu... Po patnácti letech... a jenom tak... Všechno za mými zády. Kopanec do „titi“ a nůž v zádech! Ale já v tom svinstvu hrát nebudu. To raději třetího pážete ve „Spící královně“, než toho barmana – hejkala.

Reizschneider: Ta hra je svázána s kontraktem na reklamu.

Wolkowský: No a co. Bud' aspoň jednou v životě více ambiciózní.

Reizschneider: Wolly, příteli, já se s tebou rozdělím.

Wolkowský: Dej mi svatý pokoj.

Reizschneider: Sto tisíc! Sto tisíc mám dostat za tu reklamu.

Wolkowský: Sto tisíc? OK. Opravdu nevím proč, ale zkusím to.

Reizschneider: Díky, Wolly! Díky!

Wolkowský: Sto tisíc...

Reizschneider: O co v té hře vlastně jde?

Wolkowský: Aha!

Reizschneider: Jenom krátce. Tak honem!

Wolkowský: Na to se nedá tak lehce odpovědět!

Reizschneider: Aspoň je to takový záchranný kruh.

Margita: *(Za scénou.)* Vždyť jste si se mnou přece chtěl popovídat?

(Flapke přichází zleva.)

Reizschneider: Ach! Už se těším.

(Flapke zmizí vpravo – hned potom se vlevo objeví Margita.)

Margita: Tak co? Mám mu to říct?

Wolkowský: Co?

Margita: Že tu roli vracíte?

Wolkowský: Musím si vyčistit ty mušličky.

(Jde do domu.)

Margita: Takže ne? Škoda... Kdysi jste něco znamenal. Kdysi jste jim ukazoval takové věci, o kterých dříve neměli ani ponětí.

Reizschneider: Ach tak.. A dnes...?

Margita: Teď už jste jenom opičkou, která tančí na jarmarku a se smutkem v očích se šklebí na stádo blbců.

Reizschneider: Jak můžete něco takového říct?

Margita: Možná to mrzí daleko více mně, než vás?

(Paní Spechtová vchází tanečním krokem přes zahradu.)

Spechtová: Prosím Vás, všechna nedorozumění se už vyjasnila. Budete – Cítíte se dobře?

Margita: Tak za prvé.

Reizschneider: Já ještě něco chci!

Margita: Ano, sebrat prachy.

Reizschneider: A kdo vy vlastně, milá paní jste, že si dovolujete něco takového říct! Já jsem v encyklopedii.

(Reizschneider odchází směrem k pláži.)

Spechtová: Margito...?

(Specht se objevuje na terase.)

Margita: Všechny jsme jenom prostitutkami, je to tak?

Specht: Musíme se podívat pravdě do očí!

Spechtová: Ona přece lže!

Specht: My už nemáme žádnou perspektivu!

Spechtová: Jak můžeš něco takového říct?

Specht: Já vím, o čem mluvím.

Spechtová: Jak můžeš takhle mluvit o nás dvou?

Specht: Co? Ne. Měl jsem na mysli naši firmu. Právě jsem obdržel výsledky hospodaření naší firmy za poslední kvartál. To je tragédie! Za všechno může snížení porodnosti. Méně dětí – méně plínek!

Spechtová: Ale Gerharde, vždycky to nějak dopadne.

Specht: Jak dopadne? Myslíš, že s ohledem na mě budou více srát?

Spechtová: Gerharde, prosím tě! To se nedá poslouchat.

Specht: Tak to neposlouchej. Já tu divadelní hru prostě financovat nemůžu.

Spechtová: Ano? Spíše řekni, že nechceš!

Specht: Už nemám šanci. Starých lidí je víc, než těch, co se rodí.

Spechtová: A ty si myslíš, že stařecci nepotřebují plínečky?

Margita: A že stále méně stařečků si může dovolit umělý chrup? Bylo by lepší uvést na trh nějaký nový druh potravin. Možná ve spolupráci se sítí obchodních řetězců v Hamburku. McGeria ve skleničce. „Fun again Liquidburger.“

Specht: *(Směje se.)* To je geniální!

Marnit: A Reizschneider bude dělat reklamu plenám pro dědečky v televizi.

- Specht: Osobně? Reizschneider v plínkách?
- Spechtová: Margito?!
- Specht: Firma je zachráněna!
- Spechtová: Gerharde, to přece nemyslíš vážně!
- Specht: Reizschneider mi spolknul háček i s navijákem. To se musí využít.
- Margita: Chce to nějakou šokující reklamu.
- Spechtová: Tak dost těch žertů!
- Specht: Doufám, že do toho půjde!
- Margita: Jak se mu zamává několika bankovkami před jeho velkýma modrýma očima, tak udělá všechno.
- Spechtová: Margito, tak už dost! Sama ses k nám vnutila – a potom si děláš legraci ze všeho a ze všech!
- Specht: No tak dobře. To byl žert.
- Spechtová: A víš, proč chce všechno tady kolem zlikvidovat? Protože se jí nikdy v životě nic nepovedlo. Ale to není moje vina! Ať si s tím poradí sama! Sbal si své kufry a vypadni! Už tě nechci nikdy vidět!
- Margita: Tak to si poprvé v životě přejeme to samé.

(Paní Spechtová odchází.)

- Specht: Vy jste opravdu sestry?
- Margita: Ne, jenom to o sobě tak říkáme. Její matka si vzala mého otce. A vy? Vy tvoříte opravdový pár?
- Specht: Copak se to nedá vycítit? Proč se mi dostávají do cesty jenom takové ženy, jako je Lydie?
- Margita: Jaká návnada se do vody nahodí, taková ryba se na ni pak uloví.

Paní Dusseldorfová vychází zpoza rohu.

Dusseldorfová: Gerharde, já jsem tě měla za kulturního člověka.

Specht: Nejsem! A nechci jím být!

Dusseldorfová: A kromě toho si musíme promluvit.

Specht: Nechtěla by sis dát něco k jídlu, co?

Dusseldorfová: Nemám hlad.

Specht: To je velká škoda.

Dusseldorfová: Proč?

Specht: Protože jsi kulturní osoba a nemluvíš s plnými ústy.

(Dusseldorfová uraženě odchází. Specht ze sebe vyrazí mohutný výkřik.)

Omlouvám se, ale trestám se za všechny svoje hříchy.

Margita: Proč je takový chlap, jako jsi ty, tak bohatý?

Specht: Nic jiného neumím. Opravdu odjíždíš?

Margita: Přece jsi to slyšel. Musím.

Specht: Škoda. Ty jsi jedinou osobou, se kterou se tu ještě snesu. Přinejmenším do určitého stupně. Neodcházej. Zůstaň. Dělej mi tu společnost.

Margita: Při čem?

Specht: Chtěl bych se oběsit.

Margita: Tak proč ses musel ženit ještě jednou?

Specht: Žena patří k tomu základnímu vybavení. V každém případě pro někoho, kdo je v mé pozici. A nemysli si, že nevidím, co dělá Lydie za mými zády. Vím, co bylo, vím, co je i to, co bude. Bylo toho už moc. Boll! A teď má políčeno na Reizschneidera.

Margita: Ty přece nejsi žárlivý?

Specht: Já se snažím. Ale nedaří se mi to. Nezajímá mě to! A tak je to se vším! Všechno kolem mě prochází tak nějak bokem! Ničeho se nemůžu dotknout! A všechno mě dráždí! Chtěl bych někam utéct, ale nevím kam! Chtěl bych tu zůstat, ale nemám s kým! A tak tu jenom tak sedím a poslouchám, jak řehtají rackové. Je mi smutno. Tlusté prasátko jako plná pokladnička na cestě k řezníkovi. Tak vidíš, oběsit se, to je pro mě jediná alternativa.

Margita: A právě proto bychom spolu měli uzavřít příměří – ale potom. Před tím bychom se hlavně měli trochu pobavit.

Specht: Pobavit?! Panebože. Ne. Já už jsem zkusil všechno!

Margita: Možná, že všechno ještě ne?

Specht: Všechno! Jsem bohatý! Mám povinnost se skvěle bavit! To je jako širší pomaturitní studium!

Margita: Já už jsem opravdu velmi dlouho nepotkala tak žalostnou kreaturu, jako jsi ty! A víš proč? Protože ty jenom bručíš a nadáváš!

Specht: A co mám dělat?!

Margita: Bránit se!

Specht: A jak?

Margita: Musíš jim trošku zavařit. Například, můžeš donutit Flapkeho, aby dopsal scénu, ve které by v té nejdůležitější scéně šlo o plínky.

Specht: Co?... (*Ticho.*) Tak jo... (*Vstává.*) Margito, Margito... To by mi opravdu mohlo udělat dobře! Je tu ovšem jenom jeden háček. On na to nikdy nepřistoupí.

Margita: Ale přistoupí. Můžeme se vsadit. Na takovém bálu ješitnosti a samolibosti nikdo žádný tanec neopustí. A jestli do toho nepůjde, tak to bude pro tebe ještě lepší.

Specht: Proč?

Marnit: Tak se zamysli. Pak budeš mít důvod...

Specht: Nikomu nic nezaplatit! To je dobré! Oni odtud vypadnou a já nebudu muset nic platit!

(Flapke přichází z pravé strany. Specht si ho nevšimne.)

S nikým se nebudu muset hádat a nikomu nebudu muset platit!

Margita: Gerharde?

Specht: Nemusím nic platit a navíc mám prázdniny! Bez těch všech klíš'at a pijavic!

Margita: Bernarde, tam... je pan Flapke!

Specht: Aha, tak ty si myslíš, že už?

Margita: Jistě. Okamžitě.

Specht: Co mu mám říct?

Margita: Jak by se mohly jmenovat ty tvoje nové pleny pro staroušky?

Specht: Medvídci. Pro seniory. Medvídci prosenior.

Margita: Skvělé. (*Flapke se chce nenápadně vytratit.*) Á, pan Flapke, pojd'te mezi nás! Popovídáme si o vaší hře!

Flapke: Já vím, co si o ní myslíte.

Margita: Pan Specht i já jsme si ji společně přečetli ještě jednou a museli jsme náš pohled na ni poněkud zrevidovat. Je to velkolepé.

Specht: Ten scénář je super. Geniální sebevražda ponožkami.

Margita: To je milník.

Specht: To je ale závěr!

Flapke: Jenom, prosím, žádné lichotky.

(*Flapke chce odejít do domu.*)

Margita: Jenom ještě něco! Takový malý detail. Plínky a Medvídky tam musíte ještě dopsat.

Flapke: Prosím?

Specht: Chybí to tam.

Flapke: Nerozumím?

Margita: Navíc by pan Specht chtěl, aby v tom monologu na mostě ještě padlo slovo o plenách značky „Medvídek“.

Flapke: Plínky a medvídkové?

Marnit: Přesně tak. Medvídkové, to bude název nově vyvinutých plínek. Méd'ové Prosenior.

Specht: Produkt placement. Vždycky to u mě tak chodí. Obvykle zabíjím dvě mouchy jednou ranou.

Flapke: Já vám rozumím. Ale vaše přání vám splnit nemohu.

Specht: Vy jste to považoval za přání? Mladý muži, vždycky, když jsem si něco přál, tak se to nikdy nesplnilo.

Margita: Všechno je jenom o umění dávat a brát.

(*Ticho. Flapke vychází na terasu, ale zastaví se u stolku s keksy.*)

Specht: Tak takoví jsou ti umělci. Už nad tím začíná přemýšlet.

(Flapke si nalévá kávu a vypíjí ji jedním lokem.)

Flapke: Jak nad tím tak přemýšlím... jak o tom tak uvažuji... tak...

Margita: Tak?

(Flapke do sebe hodí další šálek kávy.)

Flapke: Právě dostávám takový nápad...

Specht: Ano?

Margita: Už jste ho dostal?

Flapke: Ano.

(Margita a Specht přistoupí a stoupnou si za něj.)

Specht: A jak to dopadlo?

Margita: Rozhodl se zůstat?

(Flapke ještě váhá.)

Flapke: Hned se vrátím.

Specht: Spoléháme na vás. *(Flapke se vrací do domu.)* Udělá to nebo ne?

Margita: Udělá. *(Spechtová nepozorovaně vychází z domu.)* Všechno dobře dopadne.

Specht: V každém případě - udělá mi to velkou radost.

Spechtová: Tobě ještě něco dokáže udělat radost?

Specht: Ano, ten projekt mi najednou začal dělat radost.

Spechtová: Co se to stalo?

Specht: Tvoje sestra mě přivedla k rozumu.

Margita: Lydie, musím se ti omluvit. Od této chvíle se už budu ovládat. Slibuji. A omluvím se panu Reizschneiderovi.

Spechtová: *(Vzrušeně.)* Ach, moji drazí...

Specht: My tě taky.

Margita: Rodina je grunt.

Spechtová: Na večeri budou bifteky. Slibuji.

Specht: Děkuji. Moje milovaná a věrná žena...

(Flapke stojí ve dveřích.)

Spechtová: Pane Flapke, jsem ráda, že vás vidím! Můj manžel už nebude pracovat proti nám – bude spolupracovat s námi.

Specht: Možná přijdeme ještě na nějaký nápad nebo dokonce několik.

Spechtová: Ale prosím, prosím! Proč ne? Miluji tě! Musím se teď věnovat hostům.

(Spechtová vchází do domu. Ticho.)

Margita: Tak co?

Flapke: Takže – plínky a...?

Specht: Méd'ové.

Flapke: Méd'ové. Plínky a Méd'ové... A když ne...?

Margita: No, když ne...?

(Margita a Specht pokrčí rameny.)

Flapke: Rozumím.

Specht: Každý má právo na trochu radosti.

Třetí akt

(Večer. Carmen rozestavuje na terase křesla. Dussendorfová tiše vzlyká a sedí na kameni pod zdí ve velmi elegantních večerních šatech a drží v ruce klobouk ve velikosti mlýnského kola. Spechtová sedí u ní.)

Spechtová: Lotty, tak to není. Něco si namlouváš. Všichni tě máme velmi, ale velmi rádi.

Dussendorfová: Kdybych umřela, tak by si toho nikdo u tohoto stolu ani nevšiml.

Spechtová: Určitě bys nám velmi chyběla. Jak je ten večer krásný.

Dussendorfová: Ano, přímo jako stvořený pro lásku.

Spechtová: Podívej se na tu plachetnici! Jak je to krásné...

Dussendorfová: Ano. *(Dussendorfová se znovu rozpláče.)* Osamělá plachetnice nebeské barvy kontrastuje na modrých vlnách... Je to tak těžké být sama... Nevíš, proč tu vůbec ještě jsem?

Spechtová: Protože tě potřebuji. Jsi moje přítelkyně. Protože...

Dusseldorfová: Protože...

Spechtová: Slíbila jsem, že ti to neřeknu. Ale myslím si, že bys to už měla vědět. Boll mě prosil, abys přijela.

Dusseldorfová: Boll? Zbláznila ses?

Spechtová: Zajímá se o tebe!

Dusseldorfová: Nech toho. Ten pořád leze jenom za tebou.

Spechtová: Za mnou? Panebože! Ne! Já ho jenom dráždím. Nevšimla sis, jak agresivně se ke mně chová?

Dusseldorfová: Ale vždyť se na mě ani nepodívá.

Spechtová: To je ten pravý důvod. Je nesmělý.

Dusseldorfová: On?

Spechtová: Protože je to opravdu nesmělý muž. Věř mi, že je do tebe zamilovaný až po uši.

Dusseldorfová: Ano? Co mi to tu povídáš? Vážím čtyřiaosmdesát kilo.

Spechtová: Osmdesát pět. Ale on je vegetariánem jenom při jídle.

Dusseldorfová: Co to znamená?

Spechtová: Miluje, když má kus masa v hrsti.

Dusseldorfová: Opravdu? A jak to víš?

Spechtová: Čas od času si přede mnou otevře srdce. *(Boll vychází z domu.)* Já už jdu. Tak, do útoku!

(Boll si sedá ve velké vzdálenosti. Dusseldorfová si nasazuje svůj velký klobouk a posílá k němu vřelý úsměv – on se jí odměňuje vynucenou grimasou.)

Spechtová: Ukaž mu nohy. Tak je správné. Jen tak dál. Dej mu naději. *(Bollovi.)* Copak vypadá tak špatně?

Boll: Ne, to je nezapomenutelný pohled.

Dusseldorfová: Zásadně si nakupuji letní kolekce v Miláně.

Boll: Slyšel jsem, že nejlepší italští návrháři už dávno pracují v Číně. To je globalizace. Rozumíte tomu?

Dussendorfová: Ano, takže příště musím jet nakupovat do Číny?

Boll: Vřele vám to radím.

(Specht, Margita a Flapke vycházejí z domu. Flapke s sebou nese termosku s kávou, pije, chodí sem a tam.)

Specht: *(S úlevou v hlase.)* Carmen, děkuji ti za ty bifteky! Byly krvavé jak z divokého západu.

Boll: Nejsme zvířata.

Specht: I když jste se choval poněkud animálně. Popovídejme si jako muž s mužem: proč jste neustále vkládal svou nohu na můj úd? Musím vám to říct na rovinu, že jsem normální sexuální orientace. Ale možná, že vám nešlo o mě?

Spechtová: Možná, že hledal nohy paní Dussendorfové.

Specht: Ale ne! Tak přece jen? Paní Dussendorfové?

Dussendorfová: To vás nemusí zajímat.

Specht: Gratuluji ti, Lotty. Je to velmi citlivý muž.

Boll: Mám takový pocit, že se brzo něco stane.

(Zároveň se objevili i Reizschneider s Wolkowským. Reizschneider už je docela slušně opilý.)

Wolkowský: Nebudu zakrývat, že se s tím těžko srovnávám. Datum první zkoušky je už stanoveno? Cítím se, jako bych hrál hlavní roli v nějaké vivisekci.

Reizschneider: Ale pozvání přijímáme.

Wolkowský: Pane Flapke, nejdříve jedna otázka: můžeme občas udělat nějaký malý škrtíček?

Specht: Žádné škrtky nebudou. A když ano, tak já taky něco škrtnu.

Wolkowský: Nebo, nebo - ano?

Reizschneider: Všechno nebo nic!

Flapke: Přesně tak.

Reizschneider: Tak v tom případě všechno! Celý ten mystický tajemný text.

Specht: Scénu na mostě, prosím.

Spechtová: Ty tu hru znáš?

Reizschneider: Scénu na mostě?

Specht: Dávám na to peníze a přeji si scénu na mostě. Je vzrušující. Přinejmenším pro mě.

Spechtová: Opravdu jsi to četl?

Specht: Copak si myslíš, že jsem někdy kupoval zajíce v pytli? No jasně!

Flapke: Tak tady je ta scéna na mostě. (*Rozdává hercům nové texty a návrh scény.*) To je ten mostní oblouk, což znamená, že propastí pod ním je publikum...

Spechtová: Jak poetické.

Boll: A pravdivé.

Flapke: Pane Reizschneidere! Prosim vás, přečtete první větu těch didaskálií. Hlasitě.

Reizschneider: (*Čte.*) Henry stojí pozdě večer na mostě poblíž přístavu a není alkoholikem. A dokonce není opilý.

Flapke: Rozumíte?

Reizschneider: Měl jsem jiné plány, ale – jak myslíte.

Flapke: Situace je taková: Henry se vyšplhá na zábradlí a dívá se do propasti. A po jeho počátečním monologu přibíhá Meltür a pokouší se jej odradit od jeho rozhodnutí. Přetáhnout jej na stranu života. Je vám to jasné?

Reizschneider: Jasně.

Wolkowský: Jasně. Tak proč to ještě zkoušet?

Specht: Začínáme!

Dusseldorfová: Ach, jak je to excitující. Historický moment.

Reizschneider: (*Čte dramatickým hlasem.*) Kde ta noc skřípe? Ach! Tam se na mě valí a ošklivě na mě cení zuby. Kdo mě přivedl na toto místo pod poševními výtoky? V břichu mém snad trávím křemen, co...

Wolkowský: Prosim vás, proč říká, že ta noc skřípe?

Flapke: Přístavní jeřáby neustále skřípou v dálce. Nečetl jste didaskálie?

Reizschneider: Aha, tak to skřípe jeřáb. Už rozumím! Tak vidíš, všechno má svou logiku. Proto je taky zapotřebí režisér. (*Vrací se na svou pozici.*) Tam se na mě valí a ošklivě na mě cení zuby. Kdo mě přivedl na toto místo pod poševními výtoky? V břichu mém snad trávím křemen, co...

Wolkowský: A jak mám rozumět větě: „Tam se na mě valí a ošklivě na mě cení zuby“?

Flapke: Já jsem věděl, že s ním budou problémy... Prosím, přečtěte si autorské poznámky! Nad nimi přece startuje letadlo! Tak prosím ještě jednou.

Reizschneider: Kde ta noc skřípe? Tam se na mě valí a ošklivě na mě cení zuby. Kdo mě přivedl na toto místo pod poševní výtoky? V břichu mém snad trávím křemen, co mě táhne dolů.

(Vbíhá Wolkowský.)

Wolkowský: Hej, Henry, Neopouštěj své tělo!

Flapke: Přišel jste brzo! Kolega má ještě text!

Reizschneider: Já to znám.

Flapke: Prosím dál!

Wolkowský: Startující letadlo? Jak jste přišel na tu metaforu?

Flapke: Ve chvíli, když jsem se vcítil do jeho situace.

Wolkowský: Ach tak...

Boll: To přece nemá žádný smysl!

Specht: Dál! Za chvíli bude v televizi fotbal!

Boll: Prosím vás, nezapomínejte, že Henry bojuje se svou duševní nemocí!

Wolkowský: My všichni, společně s ním, ten boj prohrájeme.

Flapke: Ještě jednou! Od začátku – a bez přerušování!

Reizschneider: Kde ta noc skřípe? Tam se na mě valí a ošklivě na mě cení zuby. Kdo mě přivedl na toto místo pod poševními výtoky? V břichu mém snad trávím křemen, co mě táhne dolů!

Flapke: A vzhůru!

Reizschneider: A vzhůru!

Wolkowský: Omlouvám se, ale není v tom nějaká nesrovnalost? Kameny v břiše, které ho táhnou dolů, a pak najednou vzhůru?

Reizschneider: Přestaň už!

Flapke: To byl takový autorský záměr. Nahoru, na zábradlí – a on chce skočit!

Reizschneider: Tak vidíš! Hlavně vzhůru! To je geniální!

Specht: Jestli se tu ještě jednou někdo na něco zeptá, tak se opravdu naseru.

Reizschneider: V břichu mém snad trávím křemen, co mě táhne dolů! (*Vyskakuje na zábradlí.*) Uhni mi z cesty, ty můj strachu, ty první ještěrko plná bradavic a jizev! Uhni mi z cesty! (*Seskakuje se zábradlí. Wolkowský vybíhá a dívá se.*)

Flapke: Tak a co teď? Jeho přítel jej přišel zachránit a on už skočil? No? Hra by skončila!

Boll: On vlastně vůbec neví, co hraje.

Wolkowský: Ale on se přece stejně chce zabít, ne?

Flapke: Ale ještě ne teď!

Wolkowský: A proč ne? To by byl geniální škrť!

Specht: Raději tu hru napíšu sám. Už toho mám dost.

Spechtová: Zůstaneš tady.

Flapke: Dál!

(*Reizschneider se znovu škrábe na zábradlí.*)

Reizschneider: Uhni mi z cesty!

(*Wolkowský vbíhá.*)

Wolkowský: Hej, Henry! Neopouštěj své tělo!

Reizschneider: Nechej mě. Jak tenká struna mezi nebem a zemí plynu někde uprostřed a držím se jenom čistého zvuku.

Wolkowský: Uchop lásku!

Reizschneider: Nechej mě!

Wolkowský: Vrať se do života. Polykej jej plnými doušky!

(*Wolkowský jej násilím strhne se zábradlí.*)

Reizschneider: Au! Zbláznil ses?

Wolkowský: Mám tě bránit.

Reizschneider: Tak to jsi udělal opravdu velmi citlivě.

Wolkowský: Tak je to v didaskáliích.

Reizschneider: Že mi lámeš žebra?

Wolkowský: Ty jedna operetní primadono!

Flapke: Ještě jednou!

Reizschneider: Ne. Jsem už unavený.

Specht: Jen dál. Teď nastane moje oblíbené místo.

(Reizschneider a Wolkowský se vzájemně popichují.)

Wolkowský: Svět nikomu nic nenabízí bez důvodu!

Reizschneider: Ty, Ty! Jak se opovažuješ takhle mluvit, ty tak oslňující a mladý!

Boll: Oslňující a mladý! Tak tím bude těžko!

Reizschneider: Celý svět mě poranil. Navenek není vidět, co mě zevnitř užírá.

Wolkowský: No tak skoč. Vykoupíš se tím z lítosti nad sebou samým.

Reizschneider: Nechej mě! Sám jsem se zničil. Protože jsem našel to, co jsem nikdy nehledal.
Nechci už dál hledat...

Wolkowský: Ach, ty můj Méd'ó – ach můj Méd'ó...?

Specht: Bravo.

(Ticho.)

Flapke: No tak dál! Dál!

Specht: Ach, ty můj Méd'ó?

Wolkowský: Ach, ty můj Méd'ó...

Spechtová: Gerharde...

Wolkowský: Ach, ty můj Méd'ó...

Specht: Nejprve si promluvíme se smrtí...

Wolkowský: Abychom se znovu vrátili do plenek...?

Boll: Stop! Stop! Vy prostě zpronevřujete svůj text, mladý muži... Plenky a Méd'a?
Co to má znamenat?

Specht: Prostě ví, pro koho pracuje.

Spechtová: Gerharde?!

Wolkowský: Ale já nevím, jak mám na to jít?! Měďové? Já nevím, o co jde? Vysvětlete mi to, prosím! Chcete z toho udělat komedii? Ano? Tak to vám můžu nabídnout něco úplně jiného! Pak už budu všemu rozumět. Já i diváci!

Specht: O co mu jde? Je to skvělá hra.

Wolkowský: *(Margitě.)* Taky si to myslíte?

Margita: Velkolepý.

Wolkowský. Potřebuji pauzu. Zítra můžeme zkoušet dál.

Flapke: Ne! Teď!

Wolkowský: Pauza! Pauza! Pauza!

(Wolkowský popadne láhev koňaku, přitiskne si ji k ústům a hltá plnými doušky. Reizschneider ji mu chce sebrat. Wolkowský utíká i s lahví někam směrem k pláži.)

Reizschneider: To se po mě vždycky musíš opičit?

Boll: Protože se sám obsazujete do této role. Ano, milence – milence hrajete skvěle. Kromě toho, že už nejste nejmladší. Ale s ničím jiným si už nevíte rady!

Spechtová: Styď se!

Boll: Za pravdu se není třeba stydět!

(Odchází teatrálním způsobem, Dusseldorfová jde za ním.)

Flapke: Jste spokojen?

Specht: Velmi. Velmi spokojen

(Flapke odchází.)

Spechtová: Ty kašpare!

Specht: Když už něco sponzoruji, tak z toho chci taky něco mít.

Spechtová: Někdy už opravdu nevím, proč vlastně s tebou ještě jsem.

Specht: Bylo by dobré se nad tím zamyslet.

Margita: Pane Reizschneidere, chtěla bych se vám omluvit. Ted' už vím, že vám nejde o peníze, ale jenom o opravdové umění. To bude otřesný divadelní zážitek. Děkuji.

Specht: Ted' se půjdu podívat na fotbal.

Spechtová: A já se musím projít. Nemohl byste mi dělat společnost?

Reizschneider: Ne, jsem unavený.

Specht: Jen běžte. Je to příliš nebezpečné, aby se žena procházela sama.

Reizschneider: Ale...

Specht: Žádné výmluvy. Myslím, že jste, jak bych to tak řekl, mým zaměstnancem.

Margita: Jenomže on už je úplně hotový.

Specht: Čerstvý vzduch mu udělá dobře.

Spechtová: Dobrou noc, miláčku. *(Líbá ho na čelo.)* Půjdete?

(Reizschneider a Spechtová odcházejí směrem k pláži.)

Specht: Mám špatnou předtuchu.

Margita: Proč?

Specht: Nakonec tu hru udělají a já to všechno zaplatím!

Margita: Jenom klid. Ještě nejsme u konce. Zítra ráno si popovídáš s panem Reizschneiderem o té reklamě na nové pleny. Dáš si podmínku, že tu reklamu bude dělat on. A samozřejmě s Wolkowským. Wolkowský bude krmit Reizschneidera novou stravou pro staroušky.

Specht: V plenách. Oba budou v plenách?

Margita: Oba v plínkách.

Specht: A hned zítra uděláme zkoušku.

Margita: A nahrávku!

Specht: Oni do toho nepůjdou. A potom ze sebe shodím ten balast.

(Boll vychází z domu. Margita do něho naopak vejde.)

Specht: Mohu hádat? Určitě hledáte mou ženu?

Boll: Ano, chtěl bych se jí omluvit.

Specht: Lydie je s panem Reizschneiderem na pláži. Poprosil jsem ho, aby jí dělal společnost. Aby se jí nic nestalo. Na pláži je taková tma.

Boll: Ano...

Specht: Slyšíte, jak vrzají cikády? To je jejich čas. Ano, noc pro zamilované. Dobrou noc. Hezké sny.

(Specht vchází do domu.)

Boll: To je ale vůl!
(Zůstane stát před stolkem. Za jeho zády se vrací Wolkowský a dopíjí láhev koňaku, pomalu se posouvá kolem zdi a dívá se před sebe.)
Se mnou ale takhle zacházet nebude.
(Wolkowský ho zaregistruje a pozoruje ho.)
Já ho... Já ho...
(Náhle si strčí jednu zlatou lžičku do kapsy saka. Dussendorfová se objevuje na balkóně jen v županu.)

Dussendorfová: Také nemůžete usnout?

Boll: Pojd'te dolů.

Dussendorfová: Tak, jak tu stojím?

Boll: Okamžitě.

Dussendorfová: Pane Bolle...?

Boll: No tak honem!

(Ona zmizí z balkónu. On ukradne ještě jednu vidličku. Dussendorfová vybíhá z domu, jako by měla křídla.)

Dussendorfová: Už jsem dole.

Boll: Za mnou!

Dussendorfová? Kam?

Boll: Na pláž!

Dussendorfová: Ach...

Boll: Já vás chci.

Dussendorfová: Vy jste ale zvíře...

Boll: Tak ano nebo ne?

Dusseldorfová: Když už se na to takhle ptáte, tak... ano!!!

(Boll ji odtáhne na pláž.)

Wolkowský: Buď jsem už úplně ožralý, nebo on krade vidličky.

Pauza

Čtvrtý akt

(Druhého dne ráno. Nervózní Flapke sedí u stolu připraveném k snídani. Nalévá do sebe kávu, každou chvíli vstává z křesla, a pak do něj znovu usedá. Carmen přináší čerstvou kávu.)

Flapke: Oběsit se? Zastaralé. Zastřelit? To dělají všichni na celém světě. Skočit pod auto? Banální. Otrávit se? Odporné. Podřezat si žíly? Dlouho to trvá a je to už nemoderní. Zhmoždit si hlavu? Sláva! To je ono, možná.

Carmen: Máš nějaké problémy?

Flapke: Ne, ne. Hledám ten nejlepší způsob, jak se zabít.

(Flapke si nalévá další šálek.)

Carmen: To je už dvanáctá.

(Flapke rychle vstane.)

Flapke: Vy mě chcete kontrolovat? No? No a co?

Carmen: Kdyby sis se mnou chtěl popovídat, najdeš mě v kuchyni.

(Carmen vchází do domu. Reizschneider opět pod vlivem alkoholu opatrně vchází na dvůr. Flapke chodí rychle sem a tam, převrací křeslo, zvedá ho, dále běhá sem a tam, udeří pěstí do stolu, podívá se na Reizschneidera, a opět pokračuje ve své činnosti. Během svých akcí neustále vzdychá a sténá.)

Flapke: Dneska si budeme dávat otázky bez odpovědí a odpovíme si na ně. Rozumíte!? Najdeme odpověď?

Reizschneider: Určitě.

(Flapke vstane a nalije do sebe další šálek kávy.)

Flapke: Jaká slabá – jaké slabiny – jaká slabá místa – vidíte v mé hře?

Reizschneider: Bylo by velmi těžké ukázat alespoň na jedno.

Flapke: Co, co – prosím? Co tím chcete říct?

Reizschneider: Fantastická hra – velká – ve své odvaze.

Flapke přichází blíže.

Flapke: Slabá místa?!

Reizschneider: Co?

Flapke: Kde je možné to zkurvit?

Reizschneider: Kdo to chce zkurvit?

Flapke: Já!?

Reizschneider: *(Křičí.)* Dejte mi už pokoj! Jestli tu hru zkurvíte, tak bude mít, do prdele, co do činění se mnou!

Flapke: Teď jste byl upřímný?

Reizschneider: Já ji miluji!

Flapke: Sebevražda ještě není taková, jak si ji představuji... Ale co si myslíte o tomhle: on si lehá na podlahu, vsouvá hlavu do dveří výtahu. Slyší, jak někde nad ním se dává výtah do pohybu – a pak...

Reizschneider: A pak?

Flapke: Konec. Co si o tom myslíte?

Reizschneider: No... taková smrt.

Flapke: Je to dobrá smrt?

Reizschneider: Smrt jako smrt.

Flapke: Je taky něco takového, jako hloupá smrt. A já si myslím, že tahle smrt je přímo debilní! Tak debilní, jako celý konec hry!? Ha! Ha! Raději nic neříkejte.

(Flapke do sebe hodí ještě jeden šálek kávy a vbíhá do domu.)

Reizschneider: Vidím, že jsem ho podcenil.

(Flapke se vrací.)

Flapke: Nebo co – nebo co- nebo co si o tom myslíte?

Reizschneider: Jsem stejného názoru jako vy. To znamená, že tomu věřím.

Flapke: Já taky. Já taky. Taky tomu naprosto věřím.

(Carmen uklízí nádobí ze stolu.)

Reizschneider: Musíme tomu věřit.

Flapke: Jenom to... jenom to.

(Vyrve Carmen z rukou džbánky s kávou a běží k domovním dveřím.)

Carmen: Nesmíme ho spouštět z očí. On si chce něco udělat.

Reizschneider: Každý svého štěstí strůjcem. Wolkowský nebyl celou noc ve svém pokoji. Neviděla jste ho?

Carmen: Ne.

Reizschneider: Panebože, doufám, že nepadl do moře?

Carmen: Neumí plavat?

Reizschneider: Samozřejmě, že ano. On jenom neumí pít.

(Vcházejí Specht a Margita.)

Margita: Jenom na slovíčko. Jde o tu reklamu.

Reizschneider: Ano?

Margita: Pan Wolkowský a vy jste televizními diváky milováni jako pár a...

Specht: A tak mám takový nápad, že by...

Reizschneider: Že by v té reklamě účinkoval taky. Myslel jsem na to.

Specht: Tak to je dobré znamení.

(Opilý Wolkowský se právě prodírá z křoví.)

Reizschneider: Á, tady je. Dobrý den, Wolly.

Margita: Dobrý den.

Specht: Dobrý den.

(Wolkowský se na ně podívá opileckýma zkrvavenýma očima. Neodpoví na pozdrav a znovu zacouvá do křoví.)

Margita: To je podmínka, aby Wolkowský tu roli hrál. Bez Wolkowského ta reklama nebude.

Specht: A peníze taky ne.

Reizschneider: To mu dodá odvalu.

Margita: Určitě.

(Specht a Margita odcházejí. Reizschneider pospíchá do keřů.)

Reizschneider: Wolly? Wolly? *(Wolkowský vytahuje hlavu.)* Dobrý den, můj milovaný, milovaný příteli.

Wolkowský: Dostal jsi úpal? Mluv se mnou normálně!

(Wolkowský se postaví na nohy, potácivě dokráčí ke stolku, popadne karafu s vodou a ledem a vylévá si její obsah na hlavu.)

Wolkowský: Měl jsem sen. Strašný sen. Hráli jsme tu hru oblečení jenom v plenách. Sto padesát repríz...

Reizschneider: Wolly, to byl jenom sen.

Wolkowský: Můj děda byl jasnovidcem. Nebudu v té hře hrát. Definitivně ne.

Reizschneider: Musíš!

Wolkowský: Nic nemusím!

Reizschneider: Oni koneckonců chtějí, abys hrál v té reklamě.

Wolkowský: Já?

Reizschneider: Ano. Bez tebe to neudělají – a bez tebe nebude ani ta inscenace! A bez inscenace reklama. Třicet tisíc pro tebe.

Wolkowský: Třicet? Ne. Zradil bych sebe samého!

Reizschneider: Nenechávej mě v bryndě. Tak třicet pět?

Wolkowský: Já se nedám koupit!

Reizschneider: Potřebuji tě, Wolly.

Wolkowský: Ne, já chci domů.

Reizschneider: A co teď budeš dělat? Někdo tam na tebe čeká? Tak vidíš, Wolly. Oba máme jenom jeden druhého. Tak to bylo, je, a tak to bude.

Wolkowský: To znamená, že je to se mnou ještě horší., než jsem si myslel.

Reizschneider: Čtyřicet tisíc eur! Wolly, nemáš práci!

Wolkowský: Tak dobře. Ale věř mi – nikdy více jsem se pro tebe tak neobětoval.

Reizschneider: Jsi opravdový přítel.

Wolkowský: A chci, abys ještě něco věděl. Nedělám to pro peníze.

Reizschneider: Rozumím. Dám tvůj podíl na Charitu. Aby ses cítil lépe.

Wolkowský: Popovídáme si o tom.

Vchází Margita.

Reizschneider: Bude hrát!

Margita: Gratuluji. Vítám vás v našem týmu.

Stiskne Wolkowskému ruku. Wolkowský vchází do domu.

Margita: Bavil jste se dobře dnešní noc?

Reizschneider: Řekněme. Vaše sestra mi chtěla ukázat své oblíbené místo.

Margita: A našel jste ho?

Reizschneider: Nakonec ano.

Margita: Nevěděl jste si rady?

Reizschneider: Poslyšte, já od vás nechci nic! A upřímně řečeno: jde mi na nervy.

Spechtová vchází v plavkách.

Spechtová: *(Zpěvně.)* Dobrý den.

Margita: Právě jsme o tobě mluvili.

Spechtová: Ano?

Margita: Pan Reizschneider mi právě prozradil, co si o tobě myslí.

Spechtová: Ano?

Margita: On ti to hned řekne sám.

Chce odejít.

Spechtová: Margito, je v bazénu voda?

Margita: Ne. Oslí mléko. Speciálně pro tebe.

Vchází do domu.

Spechtová: Žárlí.

Reizschneider: Ale prosím tě.

Spechtová: Líbíš se jí.

Reizschneider: Neříkej.

Spechtová: Je mi to líto.

Reizschneider: Prosím tě, čeho?

Spechtová: Toho pocitu štěstí s tebou.

(Dusseldorfová zamává z balkónu.)

Dusseldorfová: Dobrytro! Hned jsem u vás.

Spechtová: Jsem na tebe trošičku zlá?

Reizschneider: Co jsem udělal?

Spechtová: Nic. A právě o to jde. Dovedla jsem tě až do svého oblíbeného místa a ty jsi usnul.

Reizschneider: *(S úlevou v hlase.)* Chvála Bohu. To znamená, chvála Bohu, že jsem neudělal nic netaktního.

Spechtová: A já bych si tak moc přála, abys něco malinko netaktního se mnou spáchal. Ale já vím, proč to tak je. Máš tak fascinující život. A já? Jsem jenom druhořadá žena.

Reizschneider: Ale prosím vás! Vy jste prvořadá!

Spechtová: Co jsem v životě dokázala? Byla jsem jenom přívěskem několika pánů. Otravové ze mě udělali otravu.

Reizschneider: Ale ty přece vůbec nejsi otravná. Jsi velmi zajímavá.

Spechtová: Jsem šedá myš.

Reizschneider: To není pravda.

Spechtová: Šedivá až k nesnesení.

Reizschneider: Ale v obrovské škále odstínů.

Spechtová: Obejmi mě pevně! I když nejsem ničím – chtěla bych pro tebe něco znamenat. Můžu? Dovolíš mi to? Ano, dovolíš. Tvoje oči nemohou lhát. Ty oči.... Dívají se na mě tak, jako bys mě chtěl políbit...

Reizschneider: Opravdu?

Spechtová: Rozhodně.

Reizschneider: Člověka vždycky něco zaskočí.

Spechtová: Polib mě. Jen kratince. Prosím!

Reizschneider: (*Chvilku váhá*) Omlouvám se, ale už jsem dlouho nikoho nelíbal nikde jinde, než na jevišti a za peníze.

Spechtová: Peníze přece dostaneš.

Dusseldorfová: (*Přichází ve sportovním oblečení.*) Ach, jaký krásný den – po krásné noci. Pro nás všechny, jak vidím, že?

Reizschneider: Musím se učit text.

Spechtová: Ale potom...

Reizschneider: Ano?

Spechtová: Potom znamená předtím.

Reizschneider odchází. Dusseldorfová začne cvičit.

Spechtová: Co to má znamenat?

Dusseldorfová: Připravuji se na jogging. Vaginální síly mě přímo povznášejí. Dnes v noci jsem potkala zlého vlka.

Spechtová: Boll?

Dusseldorfová: Když už jsi to skoro sama uhodla, tak ano. Šlípí ze mě.

Spechtová: Tak vidíš.

Dusseldorfová: A ty? Taky jsi potkala zlého vlka? Je to pravda, že Reizschneider dokáže rozehrát struny ženy jako struny toho nejlepšího koncertního křídla?

Spechtová: Tak o tom nic nevím.

Dusseldorfová: Samozřejmě, že ne.

Spechtová: Mohu ti říct jenom jedno. On je přímo virtuos. A to je ještě slabé slovo...

Obě se začnou konspirativně smát. Boll vychází z domu.

Spechtová: Á, zlý vlk... Jakou jste měl noc, pane Bolle?

Dusseldorfová: Hm...mmmm...

Spechtová: Musela být skvělá...

Boll: A jakou jsme měla noc vy, paní Spechtová?

Dusseldorfová: Musela být přímo nebeská... Ale nesmíš jí nic prozradit, poklade. *(Líbá ho.)*
Pokud se něco nezmění, Rüdigre. *(Dusseldorfová rozhýbe svoje kilogramy a vyběhne směrem k pláži.)*

Spechtová: Až dodnes jsem si myslela, že jsi jenom teoretik – a teď slyším, že je z tebe talentovaný praktik?

Boll: Všechno je to jenom proto, že jsi šla s tím Reizschneiderem.

Spechtová: Já to tak ráda slyším, že jsi to dal s Lotty dohromady. Zbavil jsi jí samoty.

Boll: Prosím tě! Já šílím jenom po tobě! Po tobě!

Spechtová: Ale Lotty má taky peníze.

Boll: To je podlé! To je...

(Specht, Reizschneider, Wolkowský a Margita vycházejí z domu. Paní Spechtová jde směrem k bazénu. Boll odchází rozzlobeně do domu.)

Specht: Moje reklamní agentura mi předala rozhodné rozhodnutí, že ano! Ještě nikdy nebyli tolik naplnění entuziasmem.

Wolkowský: Jak si to představujete?

Specht: Asi tak: sedíte v plážovém koši u moře. Vítr vám čechrá vaše kučery. Je slyšet šum moře.

Reizschneider: To je velmi působivé. To беру.

Margita: Šťastně se usmíváte, lehký a volný bez bolestí a všeho, co člověka tíží. Kamera pomalu švenkuje a ukazuje vaše tělo. Zastaví se přibližně v polovině.

Reizschneider: Proč? Proč v polovině?

Margita: Protože tam konečně uvidíme, o co jde.

Wolkowský: Pleny...?

Specht: Souhlasí. Ale pleny pro geronty. To je úplná novinka. Souhlasíte?

(Wolkowského tvář ustrne v tupém výrazu.)

Reizschneider: A bude to vidět?

Specht: Bude to reklama na pleny, tak je asi těžké, aby nebyly vidět, ne?

Reizschneider: Ale budu mít alespoň ručník na bedrech?

Specht: Ne.

Reizschneider: Tak dobře, budu nahý? To už po mně dávno nikdo nechtěl...

Specht: Nahý ne. V plenách.

Reizschneider: Ale já si myslím... že tohle my ne...

Specht? Ano?

Wolkowský: Nemůžeme...

Margita: Ani ne za sto padesát tisíc?

Reizschneider: Nemůžeme odmítnout.

Specht: Sto padesát tisíc?!

Margita: Tak jsi to řekl. Závazná smlouva.

Specht: To jsem řekl? To není možné!

Reizschneider: Sto padesát tisíc.

Wolkowský: Tobiáši?

Specht: Sto padesát tisíc... to je zvláštní... štedrost...

Margita: A pan Wolkowský vás bude krmit. Novou speciální stravou pro seniory.

Specht: Já jsem opravdu řekl sto padesát?

Margita: Jako, že je slunce nade mnou.

Wolkowský: Tobiáši... můj sen.

Reizschneider: On po tom vždycky toužil. Opravdu, byl bych velmi šťastný, kdybys do toho šel!

Wolkowský: Víš, co to znamená?

Reizschneider: Sto padesát tisíc.

Specht: Máte nějaké pochybnosti, pane Wolkowský?

Wolkowský: Bolí mě hlava.

Reizschneider: Wolly, prosím?

Wolkowský: Tobiáši...

Reizschneider: Přijímáme tu nabídku!

Margita: To je skvělé!

Specht: Sto padesát tisíc... (*Boll v plavkách vychází z domu a hopká směrem k bazénu.*)

Marnit: A teď si uděláme zkušební záběry.

Wolkowský: Teď? Tady? Já?

Margita: Ano. Mou kamerou.

Specht: Marketingové oddělení potřebuje malou zkoušku.

Margita: Přece to není nic hrozného. Tak co?

Wolkowský: Teď to není možné... Bolí mě hlava!

Specht: Reklamní oddělení si na tom trvá.

Wolkowský: (*S náhlou nadějí v hlase.*) Vždyť ty pleny ještě nemáte!

Specht: Máme. Máte je připraveny ve vašich pokojích.

Margita: Mohli byste se převléknout, pánové?

(*Wolkowský odchází.*)

Margita: A prosím nezapomeňte – bez vašeho přítele nebude reklama – a bez reklamy inscenace.

Specht: A žádné peníze.

Margita: Pokud se něco nezmění.

(*Reizschneider vchází do domu.*)

Specht: Konec legrace! Oni to udělají! Udělají to! Teď budu muset natočit to hovno a dát jim sto padesát tisíc euro! A ten paskvil se bude taky muset inscenovat! Jak

jsi jim mohla slíbit sto padesát tisíc? Moje kůže je sice poseta samými mozoly, ale pokud jde o finance, tak nedokážu odolávat nátlaku!

Margita: Uklidni se. Ještě mám pořád něco za lubem. Můžeme tím jednou ranou vyřešit všechny tvoje problémy. Ale existuje velmi vážné nebezpečí, že ztratíš Lydii.

Specht: Proč jsi mi to nenabídla hned?

Margita: Chtěli jsme se přece trochu pobavit, nebo ne? Přichází Boll. Pojd'me. Všechno ti vysvětlím.

(Specht a Margita vcházejí do domu. Mokřý a vzteklý Boll vychází zpoza rohu a zastaví se před stolkem s keksy.)

Boll: Se mnou nikdo nebude takhle zacházet.

(Svírá vidličku. Wolkowský vybíhá na balkón. Reizschneider s lahví v ruce za ním.)

Reizschneider: Okamžitě se převlíkni!

Wolkowský: Ne!

Reizschneider: Tak to uděláme tak, že budeš vidět jenom zezadu.

Wolkowský: Mě každý pozná i zezadu.

Reizschneider: Tak už běž!

Wolkowský: Každý mě pozná i zezadu!

Reizschneider: To bych chtěl vidět.

Wolkowský: Kolikrát mě na ulici někdo zaklepal na rameno a řekl: Pane Wolkowský, mohl bych vás poprosit o autogram?

Reizschneider: Nic takového se mi s tebou nestalo.

Wolkowský: Jsou i takové věci, které dělám sám.

Reizschneider: Tak dobře, tebe každý pozná i zezadu.

Wolkowský: Nikdo! Nikdo nám po něčem takovém už nikdy nic nenabídne! To je náš konec!

Reizschneider: Jestli z toho vycouváš, tak to bude náš konec!

Wolkowský: Lepší konec se ctí, než takový konec!

Reizschneider: OK. Jsi lepší, než já. Ale teď si okamžitě navlíkni ty plínky!

Wolkowský: Nikdy!

(Oba se vracejí do pokoje.)

Boll: Perverzní.

(Dussendorfová na pokraji fyzického vyčerpání se objeví za jeho zády.)

Dussendorfová: Rüdigre...

(On si rychle schová vidličku do plavek, jenomže při tom narazí na nejcitlivější část svého těla a vzdychá bolestí. Dussendorfová se k němu mocně přitiskne.)

Dussendorfová: Rüdigre... Musím si s tebou promluvit. Dělal jsem dnes v noci něco špatně?

Boll: Ne...

Dussendorfová: Tak v tom případě, proč jsi nemohl?

Boll: Nech mě tu samotného, prosím?!

Dussendorfová: *(Věší se na něho.)* Co jsem udělala špatně? Prosím tě, řekni mi to!

(Spechtová vychází zpoza rohu.)

Spechtová: Jaká vášeň!

(Spechtová mizí v domě. Boll od sebe odstrkuje Dussendorfovou.)

Boll: Dej mi pokoj!

Dussendorfová: Rüdigre...?

Boll: To je nedorozumění!

Dussendorfová: To, že jsi mě vzal na pláž, to bylo taky nedorozumění?:

Boll: Já od vás nic nechci!

Dussendorfová: Co jsem udělala špatně? Řekni mi to!! Co jsem udělala špatně?!

Boll: Nedotýkejte se mě! Nebo se okamžitě zblázním“

(Setřese ji a utíká do domu.)

Dussendorfová: Proč mi to děláš...?

(Wolkowský v plínce opatrně kráčí do zahrady, krok za krokem se posouvá dál a náhle se zastaví před ležící Dussendorfovou.)

Dusseldorfová: Panebože!

(Wolkowský utíká do keřů. Reizschneider, rovněž v plínce, se odhodlal k tomu, aby vešel do zahrady.)

Reizschneider: Je všechno v pořádku?

Dusseldorfová: Všechno, jako vždycky! *(Rozpláče se a vběhne do domu.)*

Reizschneider: Ingo? Kde jsi? Ingo? *(Wolkowský vysouvá hlavu z keřů)* Vylez odtamtud!

Wolkowský: *(Opatrně se naklání.)* Přijdu hned. A budou se na nás dívat.

Reizschneider: Je to naše práce.

Wolkowský: Hrál jsi Hamleta, Richarda Třetího, Tassa, Kupce Benátského, Galilea... a teď tu přede mnou stojíš v plínkách...

Reizschneider: Přestaň!

Wolkowský: Tím se přiznáváš k bankrotu“

Reizschneider: Ale já jsem v bankrotu!

Wolkowský: Ale v morálním bankrotu jsi ještě nebyl!

(Margita a Specht se objevují na terase.)

Specht: Nikdo tomu nebude věřit. V byznysu jsem až moc dobrý.

Margita: Právě proto zfalšujeme skutečnost. Objeví se tu exekutor. Jsem si jistá, že Wolkowský nám pomůže. Ach, pane Reizschneidere, možná, že vás něco svírá?

Reizschneider: Ne. Pasují jako ulité.

(Margita přenáší své plážové křeslo jakoby „na pláž“.)

Margita: Takže, začínáme. Budeme točit tady na tom lehátku. Prosím vás, prosím?! Prosím, lehněte si na to... Přesně tak... Uvolněte se... Hm? Pane Wolkowský, vy vejdete zezadu se zlatým táčem, na kterém se nachází jídlo pro seniory značky SENIORMAC, servírujete to jídlo, otvíráte uzávěr a budete krmit vašeho kolegu. Pak Pan Reizschneider plný vděku se na vás s vděčností podívá, oba se chytíte za ručky, díváte se do kamery a pan Wolkowský řekne: „Pleny PROSENIOR v pozdním věku dají komfort každému člověku!“ A na to pan Reizschneider odpoví: „A SENIORMAC bez prodlení v hodné dítě hned tě změní.“

Wolkowský: To jsou verše...?

Specht: To jsem napsal já. Jsou hezké, ne?

Margita: A na konec oba sborově řeknete: „Všechno, co z vás vyjde spodem, naše pleny chytí honem.“

Specht: Tak, co si o tom myslíte?

Reizschneider: My tu výzvu přijímáme.

Margita: Velmi dobře. Takže zopakujte si text!

Wolkowský: (*Apaticky.*) Pleny PROSENIOR v pozdním věku dají komfort každému člověku.

Reizschneider: A SENIORMAC bez prodlení v hodné dítě hned tě změní.

Oba sborově: Všechno, co z vás vyjde spodem, naše pleny chytí honem.

Margita: Jste schopni si to zapamatovat?

Wolkowský: Tohle to nikdy nezapomeneme. (*Dostane hysterický záchvat smíchu.*)

Reizschneider: Klid! (*Wolkowský zmlkne.*) Promiň, Wolly.

Margita: Takže, začínáme. Pane Wolkowský, prosím na plac.

(*Wolkowský se nehýbá. Bezmyšlenkovitě utrhne nějaký kvítek.*)

Margita: Necítíte se dobře?

(*Reizschneider k němu přichází a odvede ho na správné místo. Pak si lehne na lehátko.*)

Margita: Kamera běží! Pane Wolkowský – akce!

(*Wolkowský kráčí s táckem k ležícímu kolegovi. V tu chvíli vejde s táckem na terasu Carmen, zastaví se a zůstane hledět s otevřenou pusou. Wolkowský okamžitě zmizí v keřích.*)

Specht: Ale Carmen, udivilo vás to? To jsou jenom zkušební záběry. Děkujeme ti. Odejdi, prosím.

(*Carmen odchází.*)

Margita: Pane Wolkowský? Vylezte, prosím.

(*Ticho.*)

Specht: Co naděláme. Nakonec z toho nebude nic. Takže celý ten projekt se realizace nedočká.

Reizschneider: Moment. Prosím, chvíličku počkejte.

Specht: Ale vašemu kolegovi se nechce!

Reizschneider: Chce! Samozřejmě, že chce! (*Rozkazovačně.*) Vylez ven! Ale okamžitě.

(*Wolkowský poslušně vychází.*)

Wolkowský: Nikdy se z toho už nedostaneme... Nikdy...

Reizschneider: Nech toho! Na plac! Sem! (*Wolkowský poslušně vykonává příkazy.*)

Margita: Kamera běží! Akce!

(*Wolkowský s tácem, za jeho zády se objeví paní Spechtová. Zůstane stát jako solný sloup. Hned za ní se objevují Boll a Flapke. Wolkowský otevírá skleničku a třesoucí se rukou krmí Reizschneidera. Potom se oba podívají do kamery.*)

Wolkowský: Pleny PROSENIOR v pozdním věku dají komfort každému člověku.

Reizschneider: A SENIORMAC bez prodlení v hodné dítě hned tě změní.

Oba sborově: Všechno, co z vás vyjde spodem, naše pleny chytí honem.

(*Ticho. Reizschneider s Wolkowským stojí a drží se za ruce.*)

Specht: Moje nová reklama. Co si o ní myslíte?

Spechtová: Ne...

Flapke: To je... to je absolutně ta nejextrémnější a nejvíce šokující scéna, jakou jsem kdy v životě viděl!

Spechtová: Odporné.

Boll: Don Juan v plínkách!

Specht: Děti, já mám takovou radost! To bude obrovský úspěch!

(*Carmen se vyklání z terasy.*)

Spechtová: Gerharde?!

Carmen: Pane, máte telefon!

(*Specht spěchá do domu.*)

Boll: (*Nekontrolovatelný záchvat smíchu a nejvyššího překvapení.*) To je vaše životní role, pane Reizschneidere! Všechno, co z vás vyjde spodem...

Flapke: Naše pleny chytí honem!

Boll: Konečně nám ten velký herec ukázal, na co se hodí.

(Wolkowský utíká.)

Reizschneider: Wolly?!

Spechtová: Pane Reizschneidere...

Reizschneider: Wolly, je mi to moc líto!

Boll: Vidíš, Lydie, ten muž má úroveň.

Margita: Je v encyklopedii.

Spechtová: Ty bestie!

Margita: Proč? Dostane za to peníze.

(Specht vychází z domu, teatrálně se potácí a pak se opře o zábradlí a sténá.)

Spechtová: Gerharde? *(Bernard řve.)* Co se stalo? *(Řve.)* Tak už něco řekni!

Specht: Už ti nemám co říct.

Spechtová: Co ti je?

Specht: Nic... Nic nemám. Zbankrotovali jsme...

Pátý akt

(O něco později. Dussendorfová sedí na terase zcela zaujatá mechanickým pojídáním klobásy. Vedle ní se nacházejí dva velké kufry. Spechtová je na zahradním lehátku zcela ponořená do svého utrpení.)

Spechtová: Plaite...

Dussendorfová: Bůh není. Možná nebude až tak zle?

Spechtová: Propustil Carmen. Prý jí nemá z čeho zaplatit. Já nevím, jestli s ním budu schopná ještě žít...

Dussendorfová: Ty chceš...? V takové situaci?

Spechtová: Zbankrotovat! Něco takového se přece nedělá!

Dussendorfová: Schovala sis něco stranou? Pro sebe? *(Spechtová záporně zakroučí hlavou.)*
To je strašné.

Spechtová: To je tak vždycky, když člověk někomu věří!

Dussendorfová: Jen klid. Zpočátku můžeš klidně bydlet u mě.

Spechtová: Díky. Díky!

Dussendorfová: Proto jsou přece kamarádky.

(Boll vychází s kufrem na terasu. Spechtová plačíc vbíhá do domu.)

Boll: Lotty?

Dussendorfová: Nechej mě.

Boll: Musíme si promluvit.

Dussendorfová: Nemusíme.

(Chce odejít.)

Boll: Prosím tě, vyslechni si mě.

Dussendorfová: Dobře. Jez a mluv. Budu tě poslouchat tak dlouho, dokud budeš jíst tu klobásu.

Boll: *(Bere talířek do ruky a během doby, v níž mluví, s odporem přežvykuje klobásu.)* Byl jsem k tobě takový hrubý, protože...

Dussendorfová: Kousni si pořádně.

Boll: Protože jsem zůstal...

Dussendorfová: A teď pořádně žvýkej.

Boll: Připoutaný ke zdi! Někým – ale to je přece jedno. Někým z tam těch.

Dussendorfová: Polkni!

Boll: V každém případě ten někdo nemohl unést, že se mi líbíš... A ten někdo mi poskytl takovou malou půjčku...

Dussendorfová: No ne...? A ten někdo tě vydíral?

Boll: Stydím se. *(Vyplivuje sousto.)*

Dussendorfová: Já tomu nemůžu uvěřit...

Boll: Možná bude lepší, když tomu nebudeš věřit. Nechci rozbíjet vaše přátelství.

Dussendorfová: Ta zmije... Jen počkej!

Boll: Ale prosím tě, žádný skandál. Slib mi, že budeš mlčet. Řekl jsem ti to, protože nechci, aby sis o mně po našem rozchodu udělala nějaký špatný dojem. Adieu!
(*Bere si svůj kufr.*)

Dussendorfová: Co teď budeš dělat?

Boll: Vrátím se do království žurnalistiky. Drž se.

Dussendorfová: A tvoje kniha?

Boll: Musím to odložit, protože v této situaci by z toho stejně nic nebylo. Měj se hezky.

Dussendorfová: Rüdigre? Mám ve Španělsku letní rezidenci!

Boll: Ty se máš.

Dussendorfová: Mohl by ses mít taky! Myslela jsem...

Boll: Chceš snad říct, že bych mohl - tam?

Dussendorfová: Ano. Tam bys měl klid.

Boll: Klid! Klid! Konečně trochu klidu! Lotty – to je... A po večerech bych mohl pracovat jako číšník!

Dussendorfová: To nebude nutné.

Boll: Lotty... Já jsem skoro ztratil řeč. Jsi hodná. Jsi velkolepá. Ale já nevím... jestli smím?

Dussendorfová: Musíš! Mysli a svou knihu!

Boll: Tak dobře, ale jenom v tom případě, když mě budeš občas navštěvovat.

Dussendorfová: Budu stát po tvém boku.

Boll: Ach tak? Ty tam budeš taky?

Dussendorfová: Přirozeně.

Boll: Celou dobu?

Dussendorfová: To je přece samozřejmé.

Boll: Tak... tak to mi už ke štěstí nic chybět nebude. (*Vchází Reizschneider, za ním Margita.*) Á, pan Plínkovský.

Reizschneider: Uхни mi z cesty. Ty moucho na mém hnoji. (*Bere si svůj kufřík a odchází směrem k pláži.*)

Boll: Udělali z vás dokonalého vola!

Reizschneider: Ano, vola!

Dusseldorfová: Rüdigre?

(Specht se vleče na terasu, za ním jde jeho žena s kufrem v ruce.)

Spechtová: Zastavit celý majetek? Jak jsi mohl být takový hlupák!?

Specht: Snažil jsem se oddálit úpadek. Myslel jsem si, že mě opustíš, když už nebudu mít firmu.

Spechtová: Jak jsi to jenom mohl udělat?

Specht: Láska zaslepuje.

Spechtová: Já umírám...

Specht: *(Rozejde se.)* Ne! Já umírám! Narazím do stromu!

Boll: *(Zadrží ho.)* Nedělejte hlouposti. Vždyť jde jenom peníze.

Specht: Jenom o peníze? Všichni mě milovali, protože jsem měl peníze!

Boll: To není pravda! Vaše žena vás bude milovat i bez peněz, že Lydie? *(Spechtová jenom sténá.)* V každém případě, vždycky se najdou lidé, kteří vám rádi pomohou!

Specht: Myslíte?

Boll: Jsem o tom pevně přesvědčen.

Specht: Nepůjčil byste mi něco málo?

Spechtová: Panebože...

Boll: V této chvíli mé finanční rezervy na to nestačí...

Specht: Děkuji. Ale cítím vaši dobrou vůli. Jednou se u vás přihlásím.

(Specht si zoufale sedá na hollywoodskou houpačku. Flapke vpadne na terasu.)

Spechtová: *(Margitě.)* Ty jsi tu ještě?

Margita: Čekám na taxík.

Flapke: *(Pospíchá k paní Spechtové.)* Prosím vás, situace se změnila, ale možná, že byste mohla vy...? Pomyslel jsem si – Komorní divadlo čeká...

Spechtová: Prosím?! Mám teď jiné starosti! Opravdové starosti! Bankrot! To je život! A ne ta vaše vykopávka!

Flapke: Vykopávka? To si myslíte? Vy jste stejného názoru, pane Bolle?

Boll: Víte, vy jste takovým typem klasického umělce. Na rozdíl od romantických typů, klasik velmi pozdě dosahuje vrcholu svých možností a proto byste měl...

Flapke: Přestaňte žvanit!

Boll: Ne?

Flapke: Takže?

Boll: Takže byste se měl na psaní vykašlat.

Flapke: Aha. Všichni tu mají obdobné smýšlení? (*Všestranný souhlas.*) Tak k čemu jste mě potřebovali...? (*Flapke padá na trávu.*)

Margita: (*Sestře.*) Šampaňské?

Spechtová: Dej mi pokoj!

Specht: Já bych si skleničku dal. Kdo ví, kdy si dám znovu šampaňské?

Boll: Tak to je tragédie...

Margita: Ne. Komédie. On a bankrot? On to jenom na nás hraje.

Specht: Margito, legrace stranou. Proč bych měl lhát?

Margita: To je jasné, jako slunce. Vy jste to nepochopili? Hodný strýček nechce vyhazovat peníze na to Flapkovské hovínko.

(*Flapke padá na záda a zavírá oči.*)

Spechtová: Gerharde, je to pravda?

Specht: Lydie, jsme ještě spolu?

Spechtová: Takže má Margita pravdu? Všechno sis vymyslel, je to tak?

Specht: Jsi tedy na mé straně?

Spechtová: A kde jinde bych měla být?

Specht: A dobře děláš. To je to největší štěstí, jaké může člověka potkat.

Spechtová: Všechno jsi jenom předstíral!

Boll: Starý liš... Já nevím, co na to mám říct?

Spechtová: Bernarde!? Takhle mě vystrašit! To je nelidské! Málem jsem z toho umřela! Spadl mi kámen ze srdce!

Specht: Lydie, je mi to velice líto, ale...

Spechtová: Nemusíš se omlouvat! Dobře jsi udělal. Ten chlapeček by nás ještě zkompromitoval! Carmen?!

(Flapke se jediným pohybem zvedá a kráčí rozhodným krokem do středu, mívá Carmen, která se právě objevila na terase.)

Spechtová: Musíme to oslavit! Šampaňské! Pro všechny! – Tak co je? Pohyb!

Carmen: Dostala jsem výpověď.

Spechtová: Já tě znovu zaměstnávám. Nezbankrotovali jsme. Můj muž na nás ušil boudu. *(Carmen vejde do domu.)* Bože! A já jsem tomu věřila!

(Wolkowský převlečený za staříčka se objevuje zpoza rohu.)

Wolkowský: *(Mumlá si něco pod vousy. Prohlíží si všechny přimhouřenýma očima.)* Dobrý den vespolek. Jsem tu správně v sídle pana Spechta?

Specht: Ano, bydlela tu rodina Spechtových.

Spechtová: Bydlela?

Wolkowský: Jmenuji se Schleuder. Hubert Schleuder. Společnost Likvidace-dražby-exekuce s. r. o. Dostal jsem pověření sestavit seznam všeho movitého i nemovitého soukromého majetku a navrhnout jeho ocenění.

Spechtová: Nic neprodáváme.

Wolkowský: Zde je nařízení správce konkursní podstaty, pana Plattmanna.

(Wolkowský podsouvá Spechtovi pod nos úřední listinu.)

Specht: To souhlasí.

Spechtová: Gerharde...? Ty jsi opravdu zbankrotoval?

Specht: Nikdy jsem neřekl, že ne.

Wolkowský začíná ihned na všechny předměty nalepovat červené nálepky.

Spechtová: Co to děláte?

- Wolkowský: Označuji předměty, určené do dražby. Ustupte, prosím.
- Spechtová: To je ale drzý chlap. My tu máme hosty?!
- Wolkowský: Milá paní, za normálních okolností jsem přímo ztělesnění zdvořilosti. Jenomže váš manžel nereagoval ani na dopisy, ani na telefonická upozornění, a tak jsem byl přinucen k takovému jednání. (*Spechtová chce odejít do domu.*) Ne, prosím, do domu nevcházejte. Zakazuji vám vcházet do domu, než bude všechno označeno a oceněno a zaznamenáno do mého seznamu. (*Carmen vchází s šampaňským, podává každému skleničku, nalévá. Specht si jednu vezme a předstírá, že bojuje s tím, aby se nerozplakal.*)
- Wolkowský: Náhrdelník, prosím.
- Spechtová: Ne. – Gerharde?
- Wolkowský: Náhrdelník.
- Spechtová: Udělej něco!
- Specht: Udělej, co říká pan Schleuder.
- Wolkowský: Chci ho jenom označit a ocenit.
- Spechtová: Ale ten je můj. Máme oddělené majetky!
- Wolkowský: Pokud se prokáže, že je to pravda, bude ze seznamu vyškrtnut. Takže? (*Ona mu předá náhrdelník, on na něj přilepí nálepku.*) Prsteny také. (*Sundává prsteny. On na ně opět lepí nálepky.*) Snubní prsten si můžete ponechat. Je bezcenný. Á. Teď mi ukažte boty.
- Spechtová: Boty? Jsou nové!
- Wolkowský: No právě. Značkové italské. Sundejte ty boty.
- Spechtová: Nezbláznil jste se?
- Margita: Nepřehánějte!
- Wolkowský: Plnění povinností může občas vypadat jako záchvat šílenství. Boty.
- Specht: Prosím. Vezměte si moje. (*Sundává si boty.*) Zde je moje náprsní taška. Klíče od domovních dveří. Klíček od sejfu. A ještě klíče o mého jaguára. Prosím.
- Spechtová: Já to nedokážu pochopit... (*Wolkowský si všechno zaznamenává, předměty vrací, přilepí a boty paní Spechtové červené nálepky. Carmen nalévá Spechtové šampaňské.*) Zbláznila ses?
- Carmen: Ale...

Spechtová: Máš padáka!

Carmen: Takže, tentokrát definitivně ano?

Spechtová: Jednou provždy.

(Carmen jí vytrhne z ruky skleničku, sedne si a pije.)

Wolkowský: Nyní půjdu zaplombovat interiér.

Specht: Samozřejmě. V ložnici pod mou postelí je pět tisíc euro. Moje železná rezerva. Ještě, že jsem si na to vzpomněl.

Wolkowský: Jste vzorný. Přál bych si více takových klientů. *(Wolkowský vchází do domu.)*

Spechtová: On se snad zbláznil!

Specht: Ale aspoň jsem získal tvou lásku! Až do dnešního dne jsem si myslel, že se mnou žiješ jenom pro peníze. Teď už vím, že z lásky. Protože jsi zůstala se mnou, i když jsem teď žebrákem.

Margita: Budete teď muset těžce pracovat.

Spechtová: To mám jít dělat uklízečku?

Specht: A ty bys to pro mě neudělala, miláčku?

Dusseldorfová: Ano, miláčku. Ty bys to pro něho neudělala?

Specht: Těžce pracovat. Tak je to správné. A za deset let se dostaneme znovu nahoru!

Spechtová: To už mi bude šestapadesát!

Specht: A mně jenom čtyřiasedmdesát!

Spechtová: Panebože – vidličky! *(Vrhá se ke stolku.)* Nevšiml si jich. *(Cpe si vidličky do blůzky.)* Jedna, dvě, tři, čtyři, pět, šest... Šest? Jenom šest? Je jich jenom šest!?? *(Chodí kolem stolku po čtyřech.)* Vidličky zmizely! Jenom šest! A bylo jich deset!! Kde můžou jenom být? Kde jsou ty ostatní? Á! Víím, kdo je má! Já víím! */Zamíří ke Carmen, která sedí za Bollem.)*

Boll: Jenom žádná unáhlená podezření!

Spechtová: Ano, já někoho podezřívám!

Boll: Podezření, to je jenom podezření!

Spechtová: Carmen?! Naval ty vidličky!

Boll: Ach, Carmen? Ty si myslíš, že je Carmen...?

Carmen: Zacházíte příliš daleko.

Specht: Miláčku, nech toho.

Spechtová: Já toho mám nechat? Tak ty se klidně díváš na to, jak nás tu okrádají?

Carmen: Ale já ne!

Spechtová: *(Atakuje Carmen.)* Vidličky! Kde jsou moje vidličky?!

(Wolkowský se vrací.)

Wolkowský: Co se tu děje?

Carmen: Byla jsem nespravedlivě nařčena...

Spechtová: Zavři hubu, Carmen!

Wolkowský: A co nám slečna nesmí říct? *(Ticho.)* Já na to přijdu i tak. *(Přistoupí ke stolečku se zákusky.)* Zákusky... A k zákuskům jsou zapotřebí vidličky... Pro takovou spoustu osob tak asi deset. V takovém domě kdysi velmi bohatých lidí to byly zcela jistě vidličky zlaté. A ne jen tak ledajaké, spíše starodávne. Přizpůsobené ke stylu, v jakém je postaven tento dům: Biedermeier. Takže tu chybí deset zlatých biedermeierovských vidliček.

Specht: Profesionál.

Wolkowský: Kde jsou? Okamžitě je sem položte.

(Spechtová vytahuje vidličky.)

Wolkowský: Je jich jenom šest. Kde je zbytek?

Spechtová: Nemám ponětí!

Wolkowský: Svlékněte se!

Boll: Zacházíte příliš daleko!

Wolkowský: Příliš daleko? Vy si ani nedokážete představit, jak daleko můžu zajít. Když budu chtít, tak se tu všichni svléknete.

Boll: Jenom se tak nenaparujte!

Margita: Já doufám, že jste svou práci už skončil.

Wolkowský: Ach tak? V takovém případě... jsem už opravdu skončil?

(Je slyšet troubení auta.)

Boll: To je taxík. Pojd', Lotty.

(Dusseldorfová, Spechtová a Boll berou svoje kufry.)

Specht: Lydie, ty chceš odjet?

Spechtová: Musím teď zůstat sama.

Specht: Chceš se rozvést?

Spechtová: Musím si to rozmyslet.

Specht: Takže se chceš dát rozvést?

Spechtová: Prosím tě, nechej mě. Jdeme.

Dusseldorfová: Lydie, já už nemám volný pokoj.

Spechtová: Co...?

Dusseldorfová: Najdi si nějakou jinou oběť.

Spechtová: Lotty? Proč?

Dusseldorfová: Myslíš, že bych si chtěla hrát hada na prsou?

Specht: Aha... Moment! Nevím, co ti ten slizký týpek o mně napovídal, ale on lže!

Dusseldorfová: Ne. Ty lžeš. Nejdříve jsi po něm jela! Jenomže on se rozhodl pro mě. Nemohla jsi to snést, a tak jsi ho začala vydírat! Bože, jaká ty jsi ale kurvička!

Specht: To on přece za mnou pořád lezl!

Boll: To je smutné!

Specht: Tak ty jsi s ním spala? S ním?

Spechtová: On chtěl, ale nemohl.

Boll: Nikdy jsem od ní nic nechtěl!

Spechtová: Samozřejmě! Ty jsi chtěl především moje peníze! A teď ta krysa utíká z potápějící se lodi! Vypadněte, Bolle! Vrhňte se na to sádlo!

Dusseldorfová: Ty... chobotnice! *(Vrhne se na Spechtovou.)*

Boll: Lotty? Lydie!?! *(Chce je od sebe oddělit, ale nakonec se jenom do rvačky zaplete. Nakonec obě ženy s potrhanými šaty leží na trávě a pláčou. Wolkowský zkouší, jak těžký je Bollův kufr. Ticho.)*

Specht: To je dobře, že nás nikdo nevidí. Jsem už starý, ale o životě nic nevím.

Boll: Pojď, Lotty. Tady pro nás není místo. Adieu, pane Pampers. A pozdravte svého kolegu, stejného šmíráka, jako jste vy. (*Wolkowskému.*) Dejte mi ten kufr.

Wolkowský: Šmíráka? Jako bych slyšel kritiky na pana Wolkowského.

Boll: Vy ho znáte?

Wolkowský: A kdo by ho neznal?! A řeknu vám: je geniální. Je to pan herec, Wolkowský. Nebo lépe řečeno – geniální herec Wolkowský.

Boll: Dejte mi ten kufr, prosím!

Wolkowský: Ty vidličky jsou v něm.

Boll: Zbláznil jste se?

Wolkowský: Tvrdím to s naprostou jistotou.. Otevřete ten kufr, prosím..

Boll: To nikdy neudělám!

Dussendorfová: Tak mu to dovol. Přece tam nic neskrýváš!

Boll: Přirozeně, že ne.

Dussendorfová: Tak jen ať se tam podívá. Musíš mu vyhovět. (*Vytrhne kufr Wolkowskému a otvírá ho.*) Tak vidíte, pane, že jsou tu jenom... čtyři zlaté vidličky... Rüdigre...?

Boll: To byla poslední pomoc. Čistý vlastní gól.

Spechtová: Tak vidíš, Lotty, on tě potřebuje. Nemůže bez tebe žít. Ale nespolehej na svoje umění.

Dussendorfová: (*Bollovi.*) Ty jedna bídná klobáso...

Boll: Lotty, to je...

Dussendorfová: (*S vidličkou v ruce.*) Vypadni odtud dřív, než tě propíchnu.

Boll: Čím jsou čtyři vidličky v porovnání s jednou knížkou?! (*Utíká.*)

Dussendorfová: (*Dívá se na své šaty.*) Musím se převléknout. (*Bere si kufr a vchází do domu. Spechtová se zvedne z trávníku, a popadne svůj kufr.*)

Specht: Všechno nejlepší. Vždycky se mi po tobě stýskalo.

Spechtová: I když jsem tu byla?

Specht: To už se mi po tobě nestýskalo.

Spechtová: Pane Reizschneidere, je mi to velmi líto. Také s ohledem na vašeho přítele.

Reizschneider: To je jediný člověk, kterého je mi líto. Zradil jsem ho. A co teď bude dělat?

Spechtová: Nemusíte si nic vyčítat. Už dlouhou dobu jste ho táhnul za sebou jako mlýnský kámen.

Wolkowský: Co si to dovolujete?

Spechtové: Proč se do toho pletete? Wolkowský je špatný herec.

Wolkowský: Co je to za drzost?

Spechtová: Myslím, že dělá jenom ubohé ksichty. (*Spechtovi.*) Zavoláme si.

Wolkowský: (*Křičí na Reizschneidera.*) Proč jste se svého kolegy nezastal?!

Reizschneider: Dejte mi pokoj.

Wolkowský: Vy si myslíte o svém hereckém partnerovi to samé? Odpovězte!

Reizschneider: Nikdy nepomlouvám své kolegy.

Wolkowský: Sketo! Já vím, co si myslíte! Myslíte si: je to špatný herec, ale já ho mám přesto rád...

Reizschneider: Já ho mám nejenom rád. Já ho miluju!

Wolkowský: I když dělá jenom ubohé ksichty?

Reizschneider: Proč vás to zajímá?

Wolkowský: Vymlouváte se. A to až trochu moc! (*Wolkowský si sundává kostým.*) Alespoň teď konečně vím, co si o mně myslíš.

Reizschneider: Wolly...? Ty...?

Wolkowský: Jidáš! (*Wolkowský vchází do domu.*)

Reizschneider: Tak ještě tohle mi chybělo.

Spechtová: Gerharde? Co to má znamenat?

Specht: To byl jenom takový malý žert, který jsme si vymysleli s Margitou, abych se zbavil tvých přátel. Pan Wolkowský byl moc milý a souhlasil, že nám pomůže. Protože víš – já si opravdu nutně potřebuji odpočinout.

Spechtová: Takže jsi nebankrotoval?

Specht: Jenomže kvartální bilance je opravdu mizerná.

Reizschneider: A ta reklama na plínky?

Specht: Nikdy jsme ji nechtěli natočit.

Spechtová: Takže jste to na nás takhle ušili...? (*V naprostém šoku si sedá a dívá se před sebe.*) Gerharde, já bych se na tebe teď mohla dost zlobit.

Specht: To není nutné.

Spechtová: Gerharde... Já...

Specht: To je v pořádku. Už jsem ti odpustil.

Spechtová: Já ti taky odpouštím.

Specht: To je moc hezké.

Spechtová: Takže to znamená, že je mezi námi všechno v pořádku?

Specht: Všechno je v pořádku. Člověka nejvíce obohatí to, když se na krátkou dobu stane úplným žebrákem.

Spechtová: Ty můj milovaný, milovaný muži!

(*Ozve se troubení automobilu.*)

Specht: Miláčku, tvůj taxík.

Spechtová: Proč?

Specht: Chtěla jsi přece odjet!

Spechtová: Co?

Specht: Přece jsi ode mě odešla.

Spechtová: Ale to byla jenom taková hloupá panická reakce. Bylo toho na mě až příliš.

Specht: Takže bys chtěla zůstat?

Spechtová: Ano.

Specht: Protože mě miluješ.

Spechtová: Ano.

Specht: Ne. Nemusíš ze sebe dělat někoho jiného, než kým ve skutečnosti jsi. Nechci tě už víc trápit.

Spechtová: Ale...

Specht: Žádné banální lži.

Spechtová: Gerharde...

Specht: Už musíš jít. Okamžitě.

Spechtová: A co mám teď dělat?

Specht: Ty myslíš na naše manželství? To je tvůj problém. Popovídáme si o tom. Telefonicky. Tak za rok, za dva.

Margita: Jen zvedej svou sukénku před někým jiným – dokud se na to ještě někdo bude chtít dívat.

Spechtová: Proč mě tak nenávidíš?

Margita: Jsi úplně stejná, jako tvoje matka. Napadly jste nás jako sarančata. A když už jste neměly co žrát, tak jste se posunuly někam dál.

Spechtová: Tvůj otec byl hochštapler.

Margita: Lehkověrný snílek. S měkkým srdcem. Příliš měkkým pro vás.

Specht: Ten kdo začne snít, tak už předem prohrává.

Margita: Ano, to je pravda.

Spechtová vhodí vidličky do svého kufru a odchází. Wolkowský vychází z domu s kufrem.

Reizschneider: Wolly! Wolly! Prosím tě?! To, jak jsi zahrál toho exekutora, to byla extra třída! Jsi vynikající herec.

Wolkowský: Nejsem.

Reizschneider: Samozřejmě, že jsi...

Wolkowský: Nelži. Já se taky musím přestat obelhávat. Už se nikdy nevidíme. Sbohem.

Reizschneider: Wolly? My oba – my jsme jeden tým! Tým!

Wolkowský: Tým? Stejně nám už nikdo nezavolá.

(Wolkowský odchází. Mokrý Flapke vybíhá z domu, Carmen a Dusseldorfová ho pronásledují. Paní Dusseldorfová bije Flapkeho.)

Flapke: Dejte mi pokoj!

Dusseldorfová: Tak to ne! Pro takovou hloupost se přece nikdo nezabývá! Jiní mají daleko vážnější problémy a přesto s tím dokážou žít dál!

Flapke: Vám totálně přeskočilo. Pusťte mě!

(Flapke se osvobozuje a vybíhá směrem k pláži.)

Dusseldorfová: Jen počkej, cucáku. Já ti ještě ukážu! *(Vyběhne za ním.)*

Carmen: Našli jsme ho ve vaně. S ponožkami v puse.

Specht: Doufám, že ona mu daruje život. Carmen, nechtěla by sis mě vzít?

Carmen: Dostala jsem padáka.

Specht: Beru to zpátky. Pojď, pomůžeš mi sbalit kufry. *(Specht a Carmen vcházejí do domu.)*

Margita: Dáte si něco?

Reizschneider: Ne. Není mi dobře. Smrdíte. Váš pach arogance a sebelásky je nesnesitelný. To všechno je vaše dílo. Myslíte si, že jste lepší, než všichni ostatní! Panebože, jak jste se tu v té společnosti jenom dmula pýchou! Jako bohyně, kterou za trest poslali na zem mezi prohnilé lidstvo. Dám vám jednu radu. Zůstaňte sama. Odejděte od lidí a kochejte se sama sebou.

Margita: My jsme se už jednou opravdu potkali. Hamlet. Tehdy v Hamburku. Byla jsem asistentkou režie.

Reizschneider: Paní, já, já si na vás nevzpomínám.

Margita: Vůbec jste mi nevěnoval pozornost. Byla jsem malou, blondatou asistentkou režiséra, která si celý den dělala poznámky. Zapisovala jsem si všechno, co jste měl divákům sdělit. A každý večer, každý ten zatracený večer jsem to s vámi prožívala ještě jednou. Věřila jsem ve vás. Zbožňovala jsem vás.

Reizschneider: A já jsem vás zklamal. Zradil jsem vás. Zradil jsem Wollyho, sebe samého i všechny kolem sebe. Se mnou je konec.

Margita: To je nový začátek.

(Vyndá mu z ruky láhev a hladí ho po tváři. On si opře hlavu o její rameno.)

Reizschneider: Prosím... Pojedeme někam spolu? Ano?

(Wolkowský se vrací.)

Wolkowský: Volali z nějaké produkce. Chtějí mě a tebe. Chtějí nás oba.

Reizschneider: No tak...

K O N E C